

నవతెలంగాణ

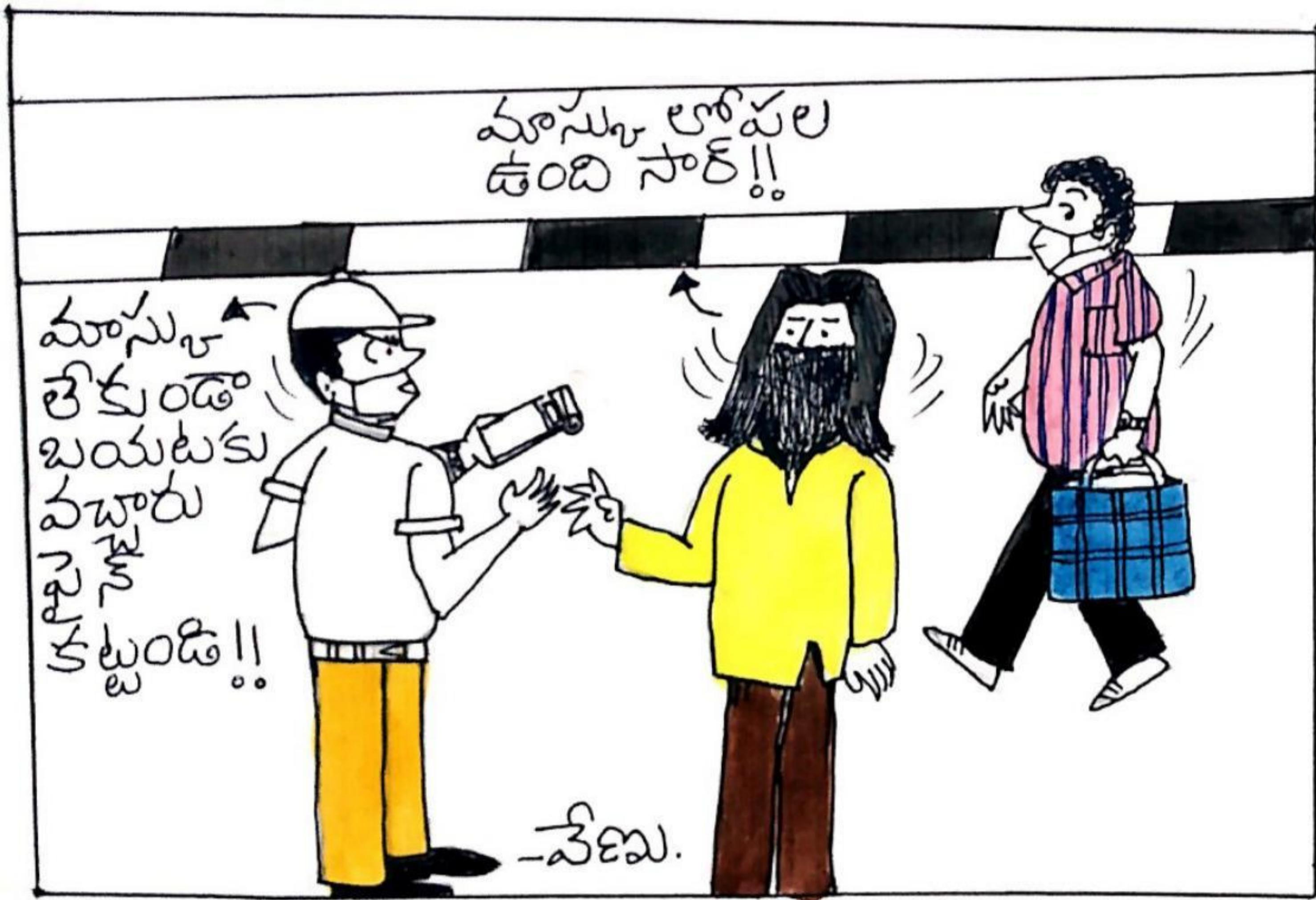
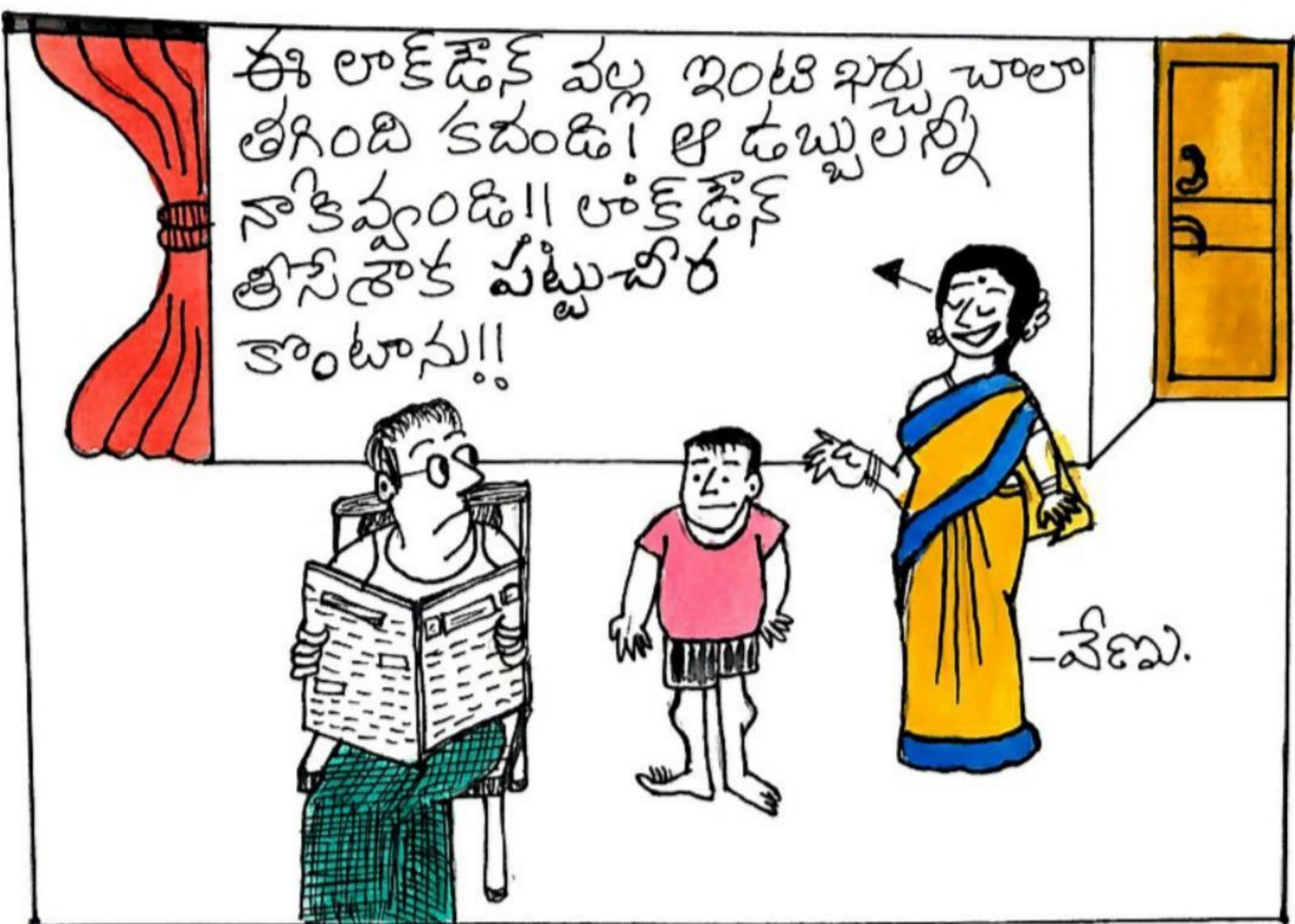

04 అక్టోబర్ 2020

ఇంటి పని మనుషుల కంట నీళ్ళు

దక్కిణాప్రికాలోని గాంధీ విగ్రహం

ఇంటి పని మనుషుల	
కంట నీళ్ళు (కవర్)	
స్టోర్): కవిని ఆలూలి	... 5
నీరెండ మఖ్లుల కవిత్వం (బుక్ రివ్యూ)	... 8
వయసు 26... స్తాపించిన	
సంస్థలు 26...	... 9
అమ్మమ్మ చెప్పిన తుటు కథలు	
	... 10
పునరపి (చిన్న కథ) : ఆకురాతి	
భాస్కరచంద్ర	... 11
పాటల ముచ్చట	... 12
విస్తుయపరిచే టోఫీ మాస్టర్	
(సినిమా) : వంశీకష్ట	... 14
అర్థాంగి (కథ) : సుజాత తిమ్మన	
	... 17
నెమలీక	... 20
చందమామ శంకర్కు నివాళి :	
శ్రీనివాస్ బీర	... 22
వికాసం	... 24
సమీక్షలు (మా'నవ'వాదం	
జీవనాధారం)	... 25
ఈ వారం కవిత్వం (నేనూ..	
మనిషినే!, సీతాకోట	
స్వప్తం)	... 26

స్వందన

అంతరంగం

మనం ప్రాణంతో ఉన్నామంటే గుండె స్వందిస్తూ వున్నదని అర్థం. స్వందన ఆగిపోతే మృతులమైపోతాం. అలాగే సమాజంలో ఏదైనా సంఘటన జరిగితే స్వందించటమనేది సమాజంలో జీవిస్తున్న నాగరికుడుగా వున్న మనిషి లక్షణం. స్వందన అంటే ఇక్కడ కదలడం కాదు. జరిగిన ఘటనపై గొంతు ఎత్తడం, జరిగినది అమానుషమైతే వ్యతిరేకించడం, నిరసించడం, ఏదో ఒక పోరాటంలో తను పాలు పంచుకోవడం అని అర్థం. ఇలా స్వందించటం అనేది కనీస సామాజిక మానవ చర్య. సంఘజీవి ప్రాథమిక విధి కూడా.

మన చుట్టూతా జరుగుతున్న అఫూయిత్తాలపై, ఫోరాలపై స్వందించే సమాజాన్ని మనం చూస్తున్నామా! లేదా మనం స్వందిస్తున్నామా! ఇదొక పెద్ద సమస్య స్వందనలు కరువైన సమాజం ఉండి అంటే, ఆ సామాజిక జీవనంలో మానవాంశం నిర్ణీవంగా మారుతున్నట్లు అనుకోవాల్సి వస్తుంది. చైతన్య రహిత సమాజంగా కొనసాగటమంటే మనిషితనాన్ని, సమష్టితత్వాన్ని శిథిలం కావింపబడుతున్నదని అర్థం. ప్రసిద్ధ రఘ్యన్ రఘుత చెకోవ్ “స్వందించే సమాజ నిర్మాణం కోసం” అంటూ ఓ కథను ముగిస్తాడు. స్వందన లేకుండా ఏదీ ఉనికిలో వున్నట్లుకాదు. సామూహిక జీవన లక్షణమైన స్వందనను నిరోధించే, నిర్మాలించే ప్రయత్నాలు ఆధిపత్య వర్గాలు చేస్తూనే వుంటాయి. అందుకనే వాళ్ళ విభజించి పాలిస్తుంటారు. ప్రజలు సామూహికంగా జీవిస్తారు. మనుగడ సాగిస్తారు. అయినా స్వందన రాహిత్యపు జాడ్యం మనల్ని వెన్నాడుతూనే వుంది.

ఇటీవల ఉత్తర ప్రదేశ్ హత్రాన్లో దఖిత యువతి మనీషను నలుగురు దుండగులు ఎత్తుకెళ్ళి అత్యాచారం చేసి, నాలుక కోసి, వెన్నెముక విరిచి దారుణంగా హింసించగా అభరికి ఆసుపత్రిలో అమ్మాయి మరణించింది. తన మీద అత్యాచారం చేసిన విషయాన్ని, చిత్ర వథక గురి చేసిన విషయాలనూ చెప్పింది. నాలుగు రోజుల వరకూ పోలీసులు కేసు పైల్ చేయలేదు. చనిపోయిన మనీష శవాన్ని తల్లిదండ్రులకు, కుటుంబానికి అప్పజెప్పకుండా, కనీసం చూపించకుండానే పోలీసులు దహనం చేశారు. ఇదంతా ప్రభుత్వ కనుస్తున్నానే జరిగింది. ఇదొక్కటే కాదు. ఉత్తరప్రదేశ్లో రోజూ ఇలాంటివి లెక్కలేనన్ని జరుగుతూనే వున్నాయి.

మన తెలంగాణలోనే ఇటీవల కులాంతర వివాహం చేసుకున్నాడని హౌమంత్సు అతిదారుణంగా అమ్మాయి తల్లిదండ్రులు చంపారు. కులం పేరుతో దురహంకార హత్యలు మన కుళ్ళ ముందే ఎన్నో జరుగుతున్నాయి. ఆ మొన్న ఢిల్లీలో మతం చిచ్చ రేపి సామూహిక హత్యాకాండ నిర్వహించారు. దేశంలో బాధలు భరించలేక అప్పులు తట్టుకోలేక ఎంతో మంది రైతులు ఆత్మహత్యలు చేసుకుంటున్నారు. వీటన్నిటపైన నాగరిక సమాజం ఎలా స్వందిస్తున్నది అనే విషయం మన చైతన్య స్థాయిని తెలుపుతుంది.

మనీషులే చాలా దారుణమైనది. దానిపై ప్రభుత్వం వ్యవహరించిన తీరు ఇంకా దారుణమైనది. ప్రభుత్వము, అధికారులు, మాధ్యమాలు కూడా బాధితుల ఆర్థిక, సామాజిక స్థితులను బట్టే వ్యవహరిస్తున్నాయనేది కనపడుతున్న సత్యం. స్త్రీలు దఖితులు, ఆదివాసీలు, పేదలు అయిన వారిపై జరుగుతున్న దౌర్జన్యాలు, దాడులు, అన్యాయాలను పెద్దగా పట్టించుకున్న పాపాన పోడం లేదు ప్రభుత్వాలు. సమాజంలోని స్వందనలు కూడా కొన్ని సందర్భాలలో ఇలానే కనపడటం అత్యంత దారుణమైన విషయం.

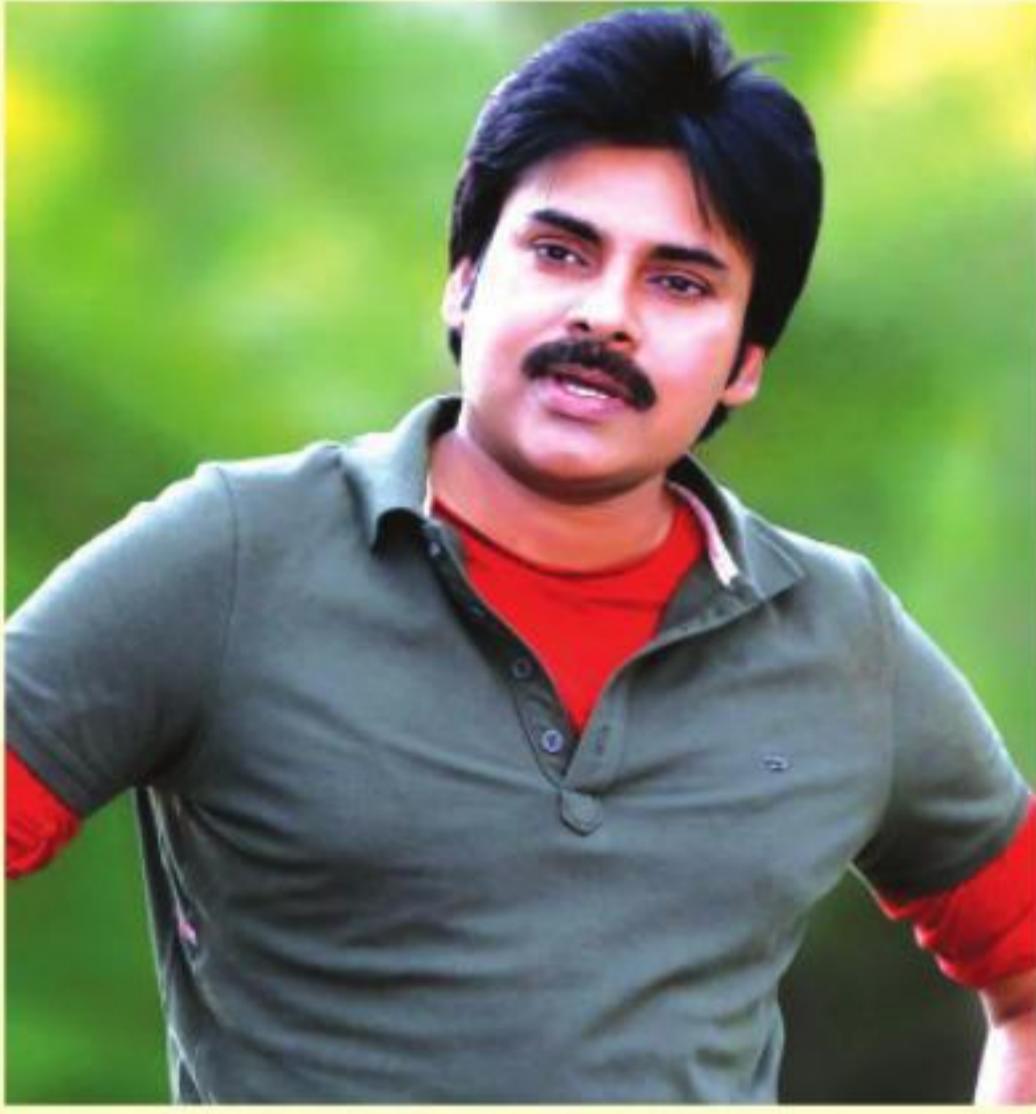
ముఖ్యంగా స్త్రీల మీద జరుగుతున్న అత్యాచారాలు, హత్యలు పెరిగిపోవడం వెనుక స్త్రీలను హీనంగా చూసే భావాలు విస్తరించడం కారణంగా చెప్పవచ్చి. మనువాడ ఆలోచనలను కీర్తించే అధికార పక్షాల భావాలు స్త్రీలు, దఖితులపై దాడులకు కారణమవుతున్నాయి. స్త్రీ పంటించే పరిమితమవ్వాలని, అబల అని, వస్త్రధారణ [ప్రేరణ నిస్తోందని], కుటుంబ రక్షణలోనే స్త్రీ ఉండాలనే భావాలను బహిరంగంగానే బోధించడం మనం చూస్తున్నాం. ఇలాంటి ప్రాచీన, మధ్య యుగాల భావాలను కూడా ప్రతిఫలించాలి. భావాలపై కూడా పోరాడాలి. భావాలకునుగుణంగానే సంఘటనలూ చెలరేగుతాయి.

నాకెందుకలే అనే మనస్తత్వం ప్రబలుతున్న సందర్భంలో, మనదాకా విషయ వచ్చినపడు, మనకూ ఎవరు లేకుండా పోతారనే ఎరుకును కలిగి వుండాలి. ఆధునిక కాలంలో జీవిస్తూ కుల, మతత్వాల, మూడ విశ్వాసాల భావాలను వ్యతిరేకించకపోతే మనం ఆధునికులం ఎలా కాగలుగుతాము. ఒక్క నిరసన గొంతునైనా విప్పాల్చిందే. నేరం చేసిన వారికంటే, నేరాన్ని చూస్తూ ఉండకనే ఉన్న వాళ్ళ మహా నేరసులవుతారు'. అందుకే ప్రతి ఒక్కరూ స్వందించాలి. స్వందన మానవ లక్షణం.

‘తెర’ తియసి ముచ్చెట్లు

దీవానికి దణ్ణం!

“ఒక తల్లి తన పిల్లలకు మంచి ఆలోచనా విధానాన్ని నేరుగలిగితే, సమాజానికి ఆమె ఎంతో ఉపకారం చేసినట్టే” అంటారు హీరో పవన్ కల్యాణ్. వాస్తవిక దృష్టంతో ఆలోచించడం, మేలు చేసిన వారి పట్ల కృతజ్ఞతా భావం కలిగి ఉండడం తాను తన తల్లి (కొణిదల అంజనా దేవి) వద్ద నుంచి

నేర్చుకున్నానంటారు. నిజానికి ఆమె పెద్దగా చదువుకోలేదు. ఐదు లేదా ఆరో తరగతితో చదువు ఆపేశారట. ఐనా పుస్తకాలు చదపడంలో ఆమెకు విశేషమైన ఆసక్తి. అది పవన్కు కూడా అలవడింది. రోజు లైటు వెలిగించి, దణ్ణం పెట్టుకోవడం ఆమె అలవాటు. “ఎవరికమ్మా ఆ దణ్ణాలు?” అని పవన్ కల్యాణ్ ఒక రోజు తల్లిని అడిగాడు. కుతూహలంగా మామూలుగా ఏ లక్ష్మీదేవి పేరో లేదా మరే దేవత పేరైనా ఆమె చెబుతారని అనుకున్నాడు. కానీ ఆమె “ధామన్ అల్యా ఎడిసన్కు దణ్ణం పెడతానురా.. ఆయన ఎలక్ట్రిక్ బల్వును కనిపెట్టడం వల్లే కదా.. ఇవాళ మనం ఎంతో వెలుగును చూడ గలుగుతున్నాం” అనే సరికి అమ్ములో అంతర్లీనంగా ఉన్న ఆ కృతజ్ఞతా భావానికి ఎంతగానో ముగ్గులయ్యారు పవన్. మనకి ప్రత్యక్షంగా మేలు చేయకపోయినా, సమాజానికి మంచి చేసే వారి పట్ల కూడా మనం కృతజ్ఞులమై ఉండాలని, అప్పుడే పవన్ కల్యాణ్కు స్ఫురించింది!

- బి.కె.ఈ.శ్వర్

సోపతిష్టై మీ స్వందనలు sopathisunday@gmail.comకు పంపించండి.

కనబడని వాన

హృదయపు సంద్రంఖేద
కనబడని వానోకటి కురుస్తూ ఉంటుంది
ఇనుక తిన్నెలు కరుగుతున్న దృశ్యం
అందర్నీ కదిలిస్తుంది
లోపల కలు కొట్టుకుపోతున్న
కోరివేత దృశ్యం మాత్రం
ఎవ్వరికీ కనబడదు
మనిషి గుండెలోకి చూసే
మైక్రోసోపింకా కనుక్కేబడలేదు

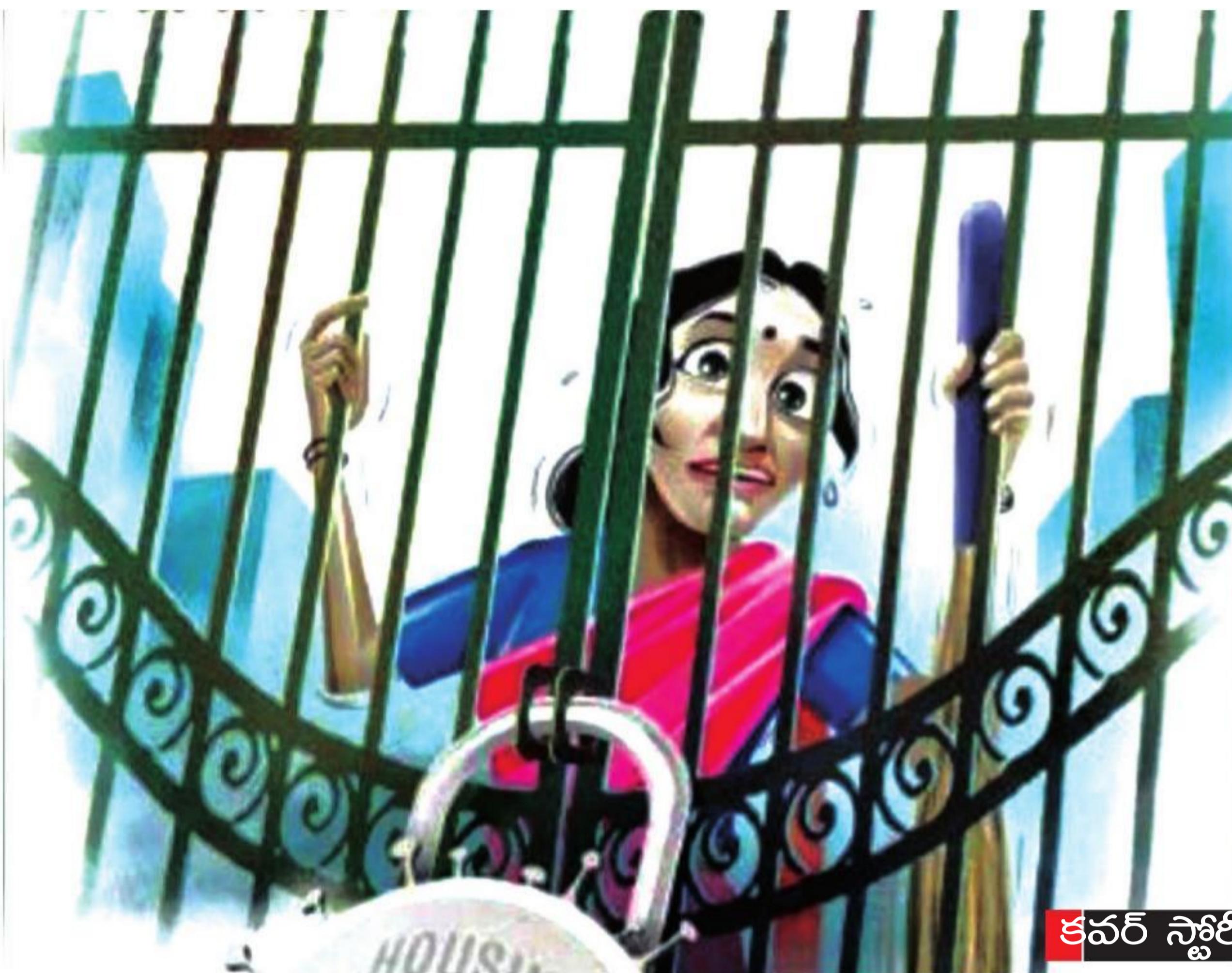
వాకిట్లో రంగురంగుల ముగ్గు
కొద్దికొద్దిగా శిథిలమపుతున్న దృశ్యం
చుక్కల్ని కలిపిన గీతలు
గీతల చివర చుక్కలూ కలిసిపోయి
అంతా ఆస్పష్టమౌతున్న వానలో
ఒక దుఃఖధ్వని
గాలి పోరులో ఎవ్వరికీ వినబడదు
లోపలి దుఃఖాన్ని వినిపించడానికి
ఇప్పటివరకూ
ఏ చట్టసభలోనూ
సమయం కేటాయించబడలేదు

మురికినీటిని మోసుకెళ్ళే నల్లా
మెల్లమెల్లగా
ఓ మృత్యుద్వారమై తెరుచుకునే దృశ్యం
విశాలంగా పరుచుకున్న ఏ రహదారికీ కనబడదు
పసితనం వీడని ఓ బాల్యం
సైకిల్ మీద వెళ్ళడం కనబడుతుంది
ఏ నిర్దారిత వరదకాళ్ళు అడ్డంపడి
చెరువులోకి దొర్లిందో చేపే సాక్షాతేవీ ఉండవు

ఎన్ని జీవితాల బరువునో భుజానికెత్తుకొని
శీలిగా నిలబడ్డ భవంతిని మాస్తాం
పునాదుల కింద
ఏ ధ్వంసరచన జరుగుతూ వుంటుందో తేలీదు

ఏ ఏడుకాయేడు
ఎన్నెన్నో నిశ్శాస్ప మరకలు
వాన భాతాలో చేరిపోతూనే ఉంటాయి
చేయని నేరానికి ఉరిశిక్కపడ్డ ఔదీలా
మబ్బులగదిలో వాన వెక్కుతూనే ఉంటుంది
వాన మనసులిపిని చదివే
కళ్ళ రెపులింకా తెరుచుకున్నట్టులేవు!

- సాంబమూర్తి లండ, 9642732008

కవర్ స్టాల్

ఇంటి పని మనుషుల కంట నీళ్ళు

కరోనా విపత్తులో గృహా కార్బూకుల స్థితిగతులను చర్చించుకుంటున్న ఈ తరుణంలో మన దేశ స్థితిగతులను ఒక్కసారి అవలోకన చేసుకుండాం... మన దేశం శతాబ్దాల తరబడి పరాయి పాలనలో ఉంది. చాలా కాలం పాటు మన దేశంలోనే మనం రెండవ పౌరులుగా గుర్తించబడ్డాము. బానిసలుగా నెట్లివేయబడ్డాము. వాటి తాలూకు ప్రభావాలు మన దేశంలోని అన్ని రంగాలలో కనపడతాయి. మన భారతీయ సమాజం అసమానతలకు నిలయం అన్నది కాదనలేని సత్యం. ఆ సమానతలలో కూడా చాలా వ్యత్యాసం ఉండేది. చాలా విషయాలను ఇతర సమాజాలతోటి పోల్చి లేము. భూస్వామ్య వ్యవస్థ తాలూకు ప్రభావం ఇప్పటికీ అనేక విషయాలలో మనకు కనపడుతూ ఉంటుంది.

ఒకప్పుడు పని మనిషులంటూ ప్రత్యేకంగా ఉండేవాళ్ళు కాదు. పనిలో ఒకరికొకరు సహకరించుకునే సహకార ధోరణి చాలా ఎక్కువగా ఉండేది. గ్రామీణ వాతావరణంలో చేతి వృత్తులు ఉండేవి... మానవ సంబంధాలు చాలా బలంగా దగ్గరగా ఉండేవి... కుల వ్యవస్థ పటిష్టంగా ఉన్నపుటికీ అక్కా... చెల్లె... వదినమ్ము... పెద్దమ్ము... పెదనాయన... అన్నా... చిననాయన... ఇలా వరసలు పెట్టి పిలుచుకునే వాళ్ళు... ఇక ఇల్లు గడవక తప్పని సరైన స్థితిలో ఉన్నవాళ్ళు పరిచయం ఉండి ఆర్థికంగా బాగా ఉన్నవాళ్ళ ఇళ్ళల్లో వడ్లు దంచటం...

- కవిని ఆలూరి, 9701605623

కారం... పసుపు కొట్టటం లాంటి పనులు చేస్తూ ఆ పూటకు వాళ్ళు ఇచ్చే బియ్యమో, పడ్డో, పప్పో తీసుకొని వెళ్లండేవాళ్ళు. ఇంటి మనుషులుగా ఉండేవారే కానీ ఇంటి పనిమనుషులుగా ఉండేవారు కాదు. మన తెలుగు రాష్ట్రాలలో జమీందార్లు, జాగీర్దార్లు, పటేళ్ళు, పట్టారీలు, బాగా ఆర్థికంగా స్థిరపడిన వాళ్ళ ఇళ్ళల్లో అన్ని పనులను పని వాళ్ళ తోనే చేయించేవారు.

పటే 1990ల తర్వాత అంటే గ్లోబలైజేషన్, ప్రపంచీకరణ తరువాత మార్కెట్ సంస్కృతి అంటే వ్యాపార సంస్కృతి బాగా

నిజామబాద్ జిల్లాకు చెందిన లక్ష్మీ కుటుంబం 30 సంవత్సరాల క్రితం బతకటూనికి పైదరాబాద్కు వచ్చింది. భర్త మేట్రీ పని చేస్తూ ఉంటే ఆమె ఇళ్ళల్లో పని చేయటానికి పని మనిషిగా కుదురుకుంది. గతాన్ని ఇప్పటి స్థితులను బేరీజు వేస్తూ ఆమె ఇలా చెప్పొంది “డోట్ మొదట్లో బీడీలు చేసేదాన్ని ఇత్కడికి వచ్చాక ఇంట్లో బట్టలు, గిన్నెలు అన్ని పనులు చేస్తే 90 రూపాయలు ఇచ్చేవాళ్ళు.. ఒట్టి గిన్నెలు చేస్తే 60 రూపాయలు ఇచ్చే వాళ్ళు. సొంత మనుషులలగా చూసుకునే వాళ్ళు.. వంటలకాడ కూడా ఉండేటోల్లం. ఇంట్లో వంట వండక పోయేవాళ్ళం. రోజు తినటానికి వాళ్ళు ఇచ్చేవాళ్ళు.. పండుగ వస్తే ఇంట్లో మేమేమీ ఒండుకోక పోయేటిది.. అళ్ళు వండుకున్నవస్తు ఇచ్చేటోళ్ళు. ఇప్పుడు డబ్బులు ఇస్తున్నారు. కానీ.. ఎన్ని డబ్బులు ఇచ్చినా సరిపోవటం లేదు. కరోనాకు ముందు నెలకు 10,000 రూపాయలు వస్తుండి.. ఇప్పుడు 4,000 వస్తున్నాయి. కరోనా భయపడుతుండు... పనికి పిలవట్టేదు... బయటి పనులకు ఎల్లేటట్టు లేదు.. చాలా కష్ట కాలం. ఇంటి అద్దెకు కూడా సరిపోవటం లేదు. గవర్న్మెంట్ బియ్యం ఇస్తున్నారు వండుకునేందుకు కావాలి.. ఇంటి అద్దెలు 3 నెలలు కట్టలే. ఒక్కసారే కట్టాలి.. పని లేదు... డబ్బు లేదు... ఇంట్లో అన్ని అమ్ముకుని బటుకుతున్నాం..”

విశ్వరించింది. ప్రపంచికరణ ప్రభావం వలన చేతివృత్తులు దెబ్బు తిని గ్రామాల నుండి నగరాలకు, పట్టణాలకు బతుకు తెరువు కోసం వలన వెళ్ళి వారి సంఖ్య గణనీయంగా పెరిగింది.. కుటుంబ ఆర్థిక అవసరాల రీత్యా ఆడవాళ్ళు కూడా ఏదో ఒక ఉద్యోగమో? చిట్టి పొట్టి వ్యాపారాలో చేయవలసిన అనివార్య పరిస్థితులు ఏర్పడ్డాయి. మన సమాజం పురుషాధిక్య సమాజం. అంట్లు తోమటం, బట్టలు ఉతకటం, ఇల్లు శుభ్రం చేయటం లాంటి పనులన్నిటినీ ఆడవాళ్ళు చేసే పనులగానే గుర్తిస్తారు. ప్రస్తుతం మొగపారి ఆలోచనలలో కొంత మార్పు వచ్చినప్పటికీ పురుషాధిక్య భావజాలం తాలూకు ప్రభావం అలాగే ఉంది. మహిళలు ఉద్యోగం చేసినా ఇంటి పని తప్పని సరి. క్రమంగా ఇంటి పనులకు నెల జీతానికి పనిమనుషులు పెట్టుకోవటం మొదలు పెట్టారు.

గ్రామాల నుండి బతుకు తెరువు కోసం నగరానికి వలన వచ్చి బస్తీలలో నివసించే పేద, నిరుపేద మహిళలు ఎక్కువ శాతం పని మనుషులుగా ఇళ్ళల్లో కుదురుతున్నారు. వీరిని పని మనుషులు అని

కాకుండా గృహ కార్బూకులుగా గుర్తించాలని అనేక మంది సామాజిక వేత్తలు చెప్పున్నారు. ఐతే నూటికి తొంటై శాతం మహిళలే గృహ కార్బూకులుగా పనిచేస్తూ ఉంటారు. వీరిలో నిరక్కరాస్యలే ఎక్కువ. కూలీ పనులు చేయలేని వాళ్ళు తమ బస్తీలకు దగ్గరగా ఉన్న తెలిసిన ప్రాంతాలలోని అపార్ట్మెంట్ల లోనూ, ఇళ్ళలోనూ పనిచేస్తూ ఉంటారు. నగరంలో అనేక చోట్ల ఏజనీలు ఉన్నప్పటికీ పని ఇప్పించమని వాళ్ళ దగ్గరకు వెళ్ళి వాళ్ళు తక్కువ.

రాజ్యాంగ పరంగా చుస్తే మూడు రకాల చట్టాలు వీళ్ళకు వర్తిస్తాయి..

1. ఉమ్మడి తెలుగు రాష్ట్రంలో తెలంగాణా రాష్ట్ర విభజనకు ముందు 2011లో వచ్చిన కనీస వేతనాల చట్టం... ఈ చట్టం ప్రకారం ప్రతి సంవత్సరం 6 నెలలకు ఒకసారి అంచే ఏప్రిల్, సెప్టెంబర్ మాసాలలో లేబర్ డిపార్ట్మెంటు వీళ్ళ వేతనాలను రివేజ్ చేస్తూ ఉండాలి. కానీ అది ఆచరణలో ఇప్పటిదాకా జరగలేదు.

2. పని ప్రదేశంలో లైంగిక వేధింపుల నుండి రక్షణ.. ఇది ఏమాత్రం సాధ్యపడలేదు. కారణం ఏమిటంటే సాధారణంగా ఆఫీసులలో, ప్యాక్సెలలలో అయితే ఇంటర్వుల్ కంప్లెంట్ కమిటీలు ఉంటాయి. ఆ కమిటీలలో సీనియర్ స్టాఫ్, యన్.జి.ఓ ప్రతినిధి, ఇతర సామాజికవేత్తలు ఉంటారు. విషయాన్ని పరిశీలించాక విమేన్ ప్రోటెక్షన్ సెల్కు రిపోర్ట్ చేస్తారు. లేనిపక్కంలో కలెక్టర్ ఆఫీసులో లోకల్ కంప్లెంట్ కమిటీ

ప్రైదరాబాద్ ఉపవర్కు
చెందిన భాగ్య ఇలా చెప్పోంది
“నా పేరు భాగ్య, నేను ఇళ్ళల్లో
పని చేస్తాను. 5,6 ఇళ్ళల్లో పని
చేస్తే అయిదారు వేలు వచ్చేటిది
నాకు. ఇప్పుడు ఏమీ పని లేదు.

ఒక ఇళ్ళ ఉండేవాళ్ళు కూడా
వధ్నన్నారు. జీతం కట్టియమంటే కట్టిస్త లేరు. పనే చేయలేదు
ఎందుకు జీతం కట్టిస్తాం అంటున్నారు. మాకు బతకటానికి
చాలా ఇబ్బందిగా ఉన్నది... మాకు ఏదన్నా సాయం చెయ్యాలి
గవర్న్మెంట్.. మాకింత లోను ఇప్పించినా పని
చేసుకుంటాం.. నాలుగు నెలల నుంచి పని లేదు కష్టంగా
ఉంది.”

(యల్.సి.సి) ఉంటుంది. అక్కడకు వెళ్ళి కంప్లెంట్ చేయవలసి
ఉంటుంది. ఇంటి వాతావరణానికి ఆఫీన్ వాతావరణానికి ఏ
మాత్రం పొంతన ఉండదు. ఇళ్ళల్లో ఇంటర్వూల్ కంప్లెంట్ కమిటీ
లంటూ ఏమీ ఉండవు. కలెక్టర్ ఆఫీన్కి వెళ్ళి లోకల్ కంప్లెంట్
కమిటీకి రిపోర్ట్ చేయవలసి ఉంటుంది. నిరక్కరాస్యత అధికంగా
ఉన్న గృహకార్బుకులలో రిపోర్ట్ చేసేటంతటి అవగాహన వీరికి
ఉండదు. లైంగిక వేధింపులు ఉన్న ఇళ్ళను ఎక్కువ శాతం
వదిలేస్తారు. మరీ ఇబ్బందిగా ఉంటే లోకల్ పోలీన్ స్టేషన్లో
కేసులు పెడతారు. పోలీసుస్టేషన్ దాకా వెళ్ళి కేసులు చాలా
తక్కువ.

3. 2008లో వచ్చిన ఆన్ ఆగ్రాష్జీ సెకార్ అసంఘటిత
కార్బుకులకు సంబంధించిన సోఫ్ట్ వెల్ఫెర్ స్క్రూలు ఉన్నాయి.
ఏ రంగానికి సంబంధించిన వాళ్ళ ఆ రంగానికి సంబంధించిన
భాశీ బోర్డులను తగిలించుకోవటానికి తప్ప మరే ఉపయోగము
జరగలేదు... అలా బోర్డును తగిలించుకోవాలనుకున్నా గృహ
కార్బుకులకు ఇది వర్తించదు. ఇలా ఈ మూడు చట్టాలు గృహ
కార్బుకుల విషయంలో నిరుపయోగంగా మిగిలిపోయాయి.

గృహకార్బుకుల సమస్య ఇప్పటిది కాదు. దాదాపుగా 30
సంవత్సరాల నుండి ఈ సమస్య తెరమీదకు వస్తూనే ఉన్నది.

ఐతే 15 సంవత్సరాల క్రితం గృహ కార్బుకుల మీద పనిచేసే
కొన్ని స్పష్టంద సంస్థలు, వ్యక్తులు, సామాజిక కార్యకర్తలు,
అఫీవిస్టులు గృహ కార్బుకులకు ఖచ్చితమైన పని గంటలు, జీతం
ఉండాలని జాతీయస్థాయిలో నేషనల్ ప్లాటుఫోమ్ ఫర్
డోమస్టిక్ రైట్ అనే ఒక ఫోరమ్ను ఏర్పాటు చేశారు. గృహ
కార్బుకుల కోసం ఒక చట్టాన్ని తేవాలన్నది వీళ్ళ ప్రధాన
డిమాండ్. ప్రభుత్వాలు ఒక పాలనీగా అంటే ఒక విధానంగా
చేస్తానంటున్నాయి. ఒక బిల్లు కానీ పాలనీ కానీ చట్టం
రూపంలోకి రావాలంటే కొన్ని సంవత్సరాలు పడుతుంది.
ప్రస్తుతం ఏ రూపాన్ని ఇది తీసుకోబోతోంది అనేది వేచి
చూడాల్సిందే. 2020 లాక్డోన్ సమయంలో మే 9వ
తారీఖున తెలంగాణ ప్రభుత్వం గృహ కార్బుకులు పనికి
వెళ్ళాలా? పద్ధా? అన్న విషయం మీద ఒక
సర్యూలర్ను తయారు చేసి రెసిడెన్సీ వెల్ఫెర్
వారికి ఒప్పజెప్పింది. జి.పోచ.యం.సి అడిపనల్
కమీపనర్ దగ్గర ఎన్.ట.సి నాన్ అబ్జెక్షన్

ఉపవర్కు చెందిన శోభ ఇలా
అంటోంది “నా పేరు శోభా.. నేను నాలుగు
ఇళ్ళల్లో పనిచేసేదాన్ని.. ఒక్కాక్క ఇంట్లో
పన్నెడువందలు ఇచ్చేవాళ్ళు. లాక్డోన్
అయినాక పనికి రానిస్తలేరు.. డబ్బులు
ఇయ్యనన్నారు.. పని దొరుకుత లేదు. మమ్మల్ని దయదలచి
మాకేదైనా సాయం చేయండి.”

సర్పిఫికెట్ నిరభ్యంతర ప్లాన్‌నీ తీసుకొని పనిలోకి వెళ్ళాలి.
చాలా మందికి ఈ సెర్యూలర్ పట్ల అవగాహన లేదు.
ఇప్పటిదాకా రాఫ్ట్సంలో గృహకార్బుకులు ఎంతమంది ఉంటారన్న
విషయం మీద ఎటువంటి స్పష్టతా లేదు. సరైన అంచనాలు
లేవు. ఈ మధ్య కాలంలో చాలా మంది ఊర్కు వెళ్లిపోయారు.
అక్కడా పనులు లేక నానా అవస్థా పడుతున్నారు. పాలనీలే
తెస్తారో? లేక చట్టాలే తెస్తారో? కానీ గృహకార్బుకుల
సమస్యలను సత్వరం పరిష్క రించవలసిన అవుసరం ఎంతైనా
ఉన్నది.

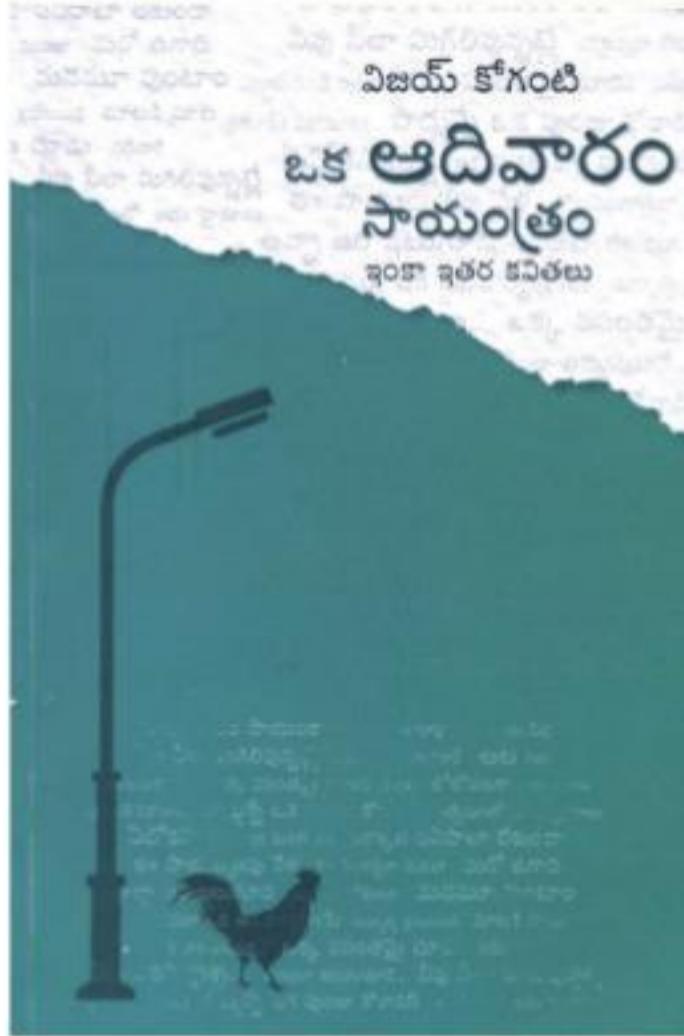
సీరెండ్ మాయి మెరువుల కవిత్వం

కళలు పాయలుగా విడిపోతేనే ఇంద్ర ధనస్యలు పూస్తాయి. కవిత్వం కూడా అంతా ఒకే రుచిలో ఉంటే వైవిధ్య రహితమవుతుంది. తీగ కదిలికలో శైతన్యం కనగలిగే, పక్కి రెక్కల చప్పుడులా మేలుకొలుపు వినగలిగే హృదయం పలికే కవన గానం సున్నితంగా, సుతారంగా ఉంటుంది. నిజనికి సామాజిక సమస్యలై కవిత్వ భాషలో స్పందించడం కన్నా మానసిక సంఘర్షణను కవిత్వికరించడమే క్లిప్పుచైన పని. అందరికి సాధారణమనిపించే విషయాల్లో అసాధారణత గోచరించిన కవి అంతర్ముఖుడుతాడు. హృదయం కవితల కర్మగారమవుతుంది. ఉత్సత్తులకు ఎవరెంత వెలకట్టినా హృదయ భారం తగ్గడమే కవికి స్వాంతన. ఈ అంశతో కవిత్వం రాస్తన్న వారి కోపలోకి విజయ్ కోగంటి చేరిపోతారు.

ఎండాకాలపు సాయంత్రం ఏచే నులివెచ్చని పిల్ల తెమ్ముదులా ఈ కవి అక్కరాలు మనసుకు తాకుతూ సాగిపోతాయి. చదువరిని ఉన్న స్థానంలోంచి కొంచెమైనా అటూ ఇటూ కదిలించనిది కవిత్వం అనలేము. ఆ కదిలించే గుణం విజయ్ కొనంటి కవిత్వానికుంది. మనిషిగా సాటి మనిషిలోతుల్లోకి వెళ్ళి చూసి గుణగణాలను అంచనా వేయడం ఈ కవి విధుల్లో ఒకటి. మనిషికి ప్రకృతికి, మనిషి ప్రకృతిలోని వికృతికి మధ్య ఉన్న వైరుధ్యాలు, వైపరీత్యాలు కవికి నచ్చని అంశాలు. గంభీరమైన విషయాల్లోకి వెళ్ళకుండా నేలపై నుంచే సాము చేయడం ఈ కవి బలం.

కవిత్వమంతా రూఫ్ గార్డెన్లో విహారించినట్లు ఏకరూపతను ప్రదర్శించినా ఇంపును కోల్పేదు. కవి జీవితానుభవాలు, అనుభూతులు, వేదనలు నిర్వేదాలు ఎలా ఉన్నా అవి మొగ్గ తోడిగి పుప్పించడమే కవిత్వ గుణం. ఆ గుబాళింపు విజయ్ సొంతం.

కవి ‘ఈ సాయంత్రపు వేళలో చెప్పినట్లు తిరిగి తిరిగి ఒడ్డుకు చేరి కాసీంత విరామానికై ఎడాపెడా నిలిచిన ఆలోచన పడవలు’ ఈ కవితలు. కవి తలవులే అక్కర తోరణాలవుతాయి. ‘నీరిక్కణ’ కవితలో – ఈ వేసవి సాయంతోపు గాలీ నన్ను పరీక్షిస్తున్నట్టే ఉంది ఒక్క ఆకూ కదలదు ఒక్క రెమ్మ బదులీయదు

విరిసి గుబాళించాల్సిన ఈ సంపెంగ కూడా ఇంకా దేని కోసమో ఎదురు చూస్తోంది అనే దృశ్యం మానసిక స్థితికి చిత్రం వేసినట్లుంది. భూమ్మీది జీవుల్లో ఇన్ని వైపుల్యాలకు కారణాలు వెతుకుతూ కవి

పుపులోనూ పట్టులలోనూ మనుషులమనే మనలోనూ మానుల్లోనూ ప్రపహించే ప్రాణానికి అనలు రంగేది’ అని ప్రశ్నిస్తాడు.

‘ఆమెకున్న మహాతాయన్ని ‘మాట్లా తాకితే చాలు నీకై ఇన్ని నవ్వులు కన్నీరూ రాల్సే పూల చెట్టుతో ముడిపెడతాడు. ఇంకాన్న ముందుకెళ్లి ఏకంగా ‘మిత్రమా ఇంకా కన్న తెరిచి చూడగలిగితే ఆమె నీ ఆస్తిత్వపు చిరునామా’ అని కన్న తెరిచే వనిలో ఉండండని సూచిస్తాడు. యుద్ధానికి ఆయుధమే అక్కరలేదు- ‘ద్రోహం తలయెత్తినపుడల్లా కదపాల్సిన పెదవీ యుద్ధమే నిద్దలోతన్న గాయాన్ని లేపడమూ యుద్ధమే’ అంటారు కవి కోగంటి. ఒంటరితనమంటే ఏకాకిగా బతకడం కాదు. అదో కార్య గుణం.

తీరుగాడే గాలీ ఒంటరే సహనమై నిలిచిన కొండా ప్రశాంతమై నిదురించే కోనా పనిలేకున్నా పరుగులెత్తే నదీ పండి పులకించే నేలా రెండు పొద్దుల్ని మోనే నింగి అన్నీ వోంటరోంటివే’ అయినా గానీ, అవి పుంచ భూతాలై జతపడుతూ దేనికి దానిగా విడిపడుతూ’ ఓ గొప్ప సందేశాన్నిస్తాయి. ఆ సందేశమే కవి అక్కరాల్లో నిగూఢంగా విస్తరించి ఉంటుంది. చదువరి దాని ధ్వనిని ఈ కవిత్వంలో పసిగట్టవచ్చు. ముందు మాటలో పాపినేని శివశంకరం అన్నట్లు ‘సామాజిక సమస్యలు- వాటి పరిష్కార మార్గాలు’ అనే మామూలు మూనస పద్ధతికి బిన్నంగా ఆత్మ కేంద్రంగా ఆత్మాశయంగా’ సాగుతుంది విజయ్ కవిత.

(ఒక ఆదివారం సాయంత్రం (కవిత్వం), కవి : విజయ్ కోగంటి, పేజీలు : 96, వెల : రూ. 130/-, ప్రతులకు : డా. కోగంటి విజయ్బాబు, గుంటూరు. ఫోన్ : 8801823244)

- బి.నర్వన్, 9440128169

వయను 26...న్యాపించిన సంప్రదాలు 26...

పాతికేళ్ళ వయసులో ఎవరైనా ఏంచేస్తారు. తండ్రులు, తాతలు సంపాదించిన ఆస్తులుంటే జీవితాన్ని ఎంజాయ్ చేస్తుంటారు. లేదంటే ఏదో ఓ స్థాష్ట వేర్ కంపెనీలో పనిచేస్తూ ఆరంకెల జీతాన్ని సంపాదిస్తుంటారు. ఇంకా టాలెంటెడ్ అయితే ఒక కంపెనీ పెట్టి దాన్ని విజయపథాన ఎలా నడిపించాలో ఆలోచిస్తుంటారు. కానీ అందుకు భిన్నమైన ఆలోచిస్తాడు డాక్టర్ రితేశ్ మాలిక్.

అందుకే 26వ్వళ వయసులోనే 26కు పైగా అంకుర సంస్థలో అడుగుపెట్టి సక్షేపిస్తును తన ఇంటిపేరుగా మార్చుకు న్నాడు రితేశ్. ఓ డాక్టర్ స్టోర్ ఇది. వృత్తి వైద్యమే అయినా ప్రవృత్తి మాత్రం స్టోర్ప్స్ లో పెట్టుబడులు పెట్టడం. చిన్న వయసులోనే అద్భుత విజయాలను సాంతం చేసుకున్న రితేశ్.. ఫోర్మ్ 30 పైనాన్న అండ్ వెంచర్ లిస్ట్ (ఆసియా) 2016 జాబితాలో కూడా చోటు దక్కించుకున్నారు. అంకురం రితేశ్ స్టోర్ స్టోర్ చాలా ఆసక్తికరంగా ఉంటుంది. మెడిసిన్ చదువుతున్న రోజుల్లోనే స్టోర్ప్స్ లో పెట్టుబడులు పెట్టడంలో ఆసక్తి పెంచుకున్న ఆయన అందరు విద్యార్థుల్లా క్రమం తప్పకుండా కాలేజీకి వెళ్ళకుండా క్లాసులకు బంక్ కొట్టి 2010 లో లండన్ స్కూల్ ఆఫ్ ఎకనామిక్స్ లో మార్కెటింగ్ సైన్స్ 101 కోర్స్ క్లాసులకు హాజరయ్యారు. సిలికాన్ వ్యాలీలో స్టోర్ప్ లు ఎందుకు సక్షేపిస్తున్న అవుతున్నాయో ప్రత్యక్షంగా తెలుసుకున్నాడు. 2012లో రితేశ్ కెరీర్లో బిగ్టర్న్ అనే చెప్పాలి. తను పెట్టుబడులు పెట్టిన యాడిస్ట్ర్క్ కంపెనీని టైమ్స్ ఆఫ్ ఇండియా కొనుగోలు చేయడంతో నమ్మకం రెట్టింపు అయింది. హర్వ్యూ యూనివర్సిటీలో మేనేజ్ మెంట్ కోర్స్ పూర్తి చేశాడు. హాల్ట్ కేర్, ఇన్ఫర్మేషన్ టెక్నాలజీ, మేనేజ్మెంట్, ఆంట్రప్రెన్యార్ పిఎస్, ఎంజెల్ ఇన్వెస్ట్యూట్, సోఫ్ట్ ఆంట్రప్రెన్యార్ సిఎస్, ఇన్ఫోవేషన్ వంటి రంగాల్లో రితేశ్ బహుముఖ ప్రజ్ఞాశాలి.

2013లో తన స్టార్ప్ కెరీయర్ను మిత్రులతో కలసి హాల్ట్ కేర్ రంగంలో పెట్టుబడుల కోసం గెరిల్లా వెంచర్ను ప్రారంభించాడు. ఈ సంస్థ వియరబుల్ గాడ్జెట్ ఉత్పత్తి సంస్థ ఫిన్ రొబోటిక్స్ సిరీస్ ఏ ఫండను సమీకరించింది. హర్ష వేర్ ప్రాడక్ట్స్ సంస్థ నిధులు సమీకరించడం ఆశామాపీ కాదు. హర్ష వేర్ ప్రాడక్ట్స్ కంపెనీ నిధులు సేకరించడం ఇదే తొలిసారి అని ఫోర్మ్ అంటోంది. ఆర్హాచెవల్ విజన్, విగ్జా, యాడ్వాక్, మఘంగా, ఫ్లిప్ మోషన్ సహ 26 సంస్థల్లో పెట్టుబడులు పెట్టారు. దేశంలో ఆంట్రప్రైన్యార్టిఫిచర్ వాతావరణాన్ని పెంచేందుకు కేంద్రం ప్రయత్నాలు చేస్తోంది. ఇందుకోసం దేశవ్యాప్తంగా పలు కాలేజీల్లో ప్రచారం చేస్తోంది. స్టార్ప్ ఇండియా.. స్టోండప్ ఇండియా ప్రచారంలోనూ రితేశ్ యాక్సివ్ గా పనిచేస్తున్నారు. రెండు లక్ష్మ్యాలు... వ్యవస్థపక రంగంలోకి మరింత మంది మహిళలను తీసుకురావడం, టెక్నాలజీ ద్వారా గ్రామీణ మార్కెట్ అవసరాలను తీర్చడం తన లక్ష్మ్యాలుగా పెట్టుకున్నాడు డా. మాలిక. ప్రస్తుతం ఆంట్రప్రైన్యార్ రంగంలో కేవలం తొమ్మిది శాతంగా ఉన్న మహిళల వాటాను వచ్చే ఏడేళ్లలో 45 శాతంకు

పెంచాలని టాగ్రెట్‌గా పెట్టుకున్నాడు. గ్రామీణ మార్కెట్ ప్రకారం ప్రస్తుతం వ్యవసాయ రంగమే అతి పెద్దది. డబ్బు ముఖ్యం కాదు.. చాలామంది, ముఖ్యంగా డాక్టర్లు 40 ఏళ్ళ వయసులో ఇన్వైషన్ చేయడం ప్రారంభిస్తారు. రితేశ్ మాత్రం ఆ ఏజ్ వచ్చే సరికి తన టాగ్రెట్ ను రిచ్ కావాలనే పట్టుదలతో ఉన్నాడు. తన స్వప్నాలను సాకారం చేసుకునేందుకు 26 ఏళ్ళకే వ్యవస్థాపక రంగంలోకి అడుగు పెట్టాడు. మెడికల్ రంగానికి గుడ్ బై చెప్పినట్టేనా? అంటే లేదంటున్నారాయన. వైద్యరంగం పైనే తనకు తొలి ప్రేమ అని అంటున్నారు. కానీ ప్రస్తుతాన్నికైతే ప్రాక్టీస్ మాత్రం చేయడం లేదు. తండ్రి ప్రారంభించిన రాడిక్స్ హెల్ట్ కేర్ హస్పిటల్ వ్యవహారాలను కూడా రితేశ్ పర్యవేక్షిస్తున్నారు. దాన్ని మరింత విస్తరించాలనుకుంటున్నారు. విజయం... పూలపాన్ము కాదు స్టోర్స్ రంగంలోకి అడుగు పెట్టాలని రితేశ్ అనుకోవడానికి కారణం మద్రాస్ ఐఐటీనే. మెడిసిన్ చదువుతున్నప్పుడు అప్పుడప్పుడు ఐఐటీ మద్రాస్ కు వెళ్తుండేవారు. ఆ సమయంలోనే అభిప్రేక్ష శంకర్ ను కలిశారు. అప్పుడే అతడితో కలిసి ఓ సంస్థను ప్రారంభించారు. ఆ సమయంలో అభిప్రేక్ష అగ్నింటెడ్ రియాలిటీలో ఓ ప్రోడక్ట్ ను రూపొందిస్తున్నారు. కొన్ని పేటెంట్లు కూడా ఆయన దగ్గర ఉన్నాయి. ఈ అగ్నింటెడ్ రియాలిటీని హెల్ట్ కేర్ రంగంతో అనుసంధానిస్తే బాగుంటుందని రితేశ్ సూచించారు. అలా ప్రపంచంలోని డాక్టర్లుందరినీ ఒకే వేదికపైకి తీసుకొచ్చి గ్రామీణ రంగంలో సర్జరీలకు సరైన గైడెన్స్ ఇప్పించోచ్చని రితేశ్ సూచించారు. ఆ ఐడియా వర్గవుట్ కాలేదు. ఎందుకంటే ఆ వేదికను ఎక్కువమంది ఉపయోగించుకోలేకపోయారు. అంతే కాదు మౌలికవసతులు కూడా అంతంత మాత్రమే కావడంతో ఆ ప్రయోగం విఫలమైంది. తొలి ప్రయోగం విఫలం తర్వాత వారికి ‘ఆలైవ్’ ఐడియా వచ్చింది. ఈ ఆలోచన ఎంతో మంది మెచ్చుకున్నారు కూడా. ఆలైవ్ స్టోర్స్ ను విక్రయించడం ద్వారా వచ్చిన మొత్తాన్ని 26 సంస్థల్లో పెట్టుబడులుగా పెట్టారు రితేశ్. హర్ట్ వేర్ రంగంలో స్టోర్స్ ఇన్వైషన్ మెంట్ అవకాశాల కోసం చూస్తున్న రితేశ్ కోచి స్టోర్స్ విలేజ్‌కు వెళ్లారు. ఆ స్టోర్స్ గ్రామంలో పది సంస్థలకు పెట్టుబడులోచ్చాయి. అందులో తొమ్మిది మావే అని రితేశ్ గర్వంగా చెప్పుకొచ్చారు. మహిళలకు చేయూత.. ఇన్నోవ్ 8 మహిళా ఆంట్రప్రెన్యూర్లకు అదనపు ఇన్సెంటివ్స్ ఇస్టోంది. దీన్ని ఇన్నోవ్ 84 విమెన్ అని పిలుస్తున్నారు. వ్యవస్థాపక రంగంలో మహిళలు అద్భుతంగా రాణిస్తారన్నది అతని వ్యక్తిగత అభిప్రాయం. అందుకే మహిళలకు డిస్టోంట్స్ ఇవ్వాలనుకుంటున్నారు. వారి కోసం ప్రత్యేక విమెన్ ఈవెంట్స్ కూడా నిర్వహిస్తాం ఆని రితేశ్ చెప్పుకొచ్చారు.

- అనంతోజు మొహన్ కృష్ణ

అమృషు చెప్పిన తుళు కథలు

ఇంట్లో అమృషు ఉన్నారంటే పిల్లల భాగ్యం అనే చెప్పాలి. అమృషుకు ఉన్న ప్రాధాన్యత మాత్రం పెద్దదే. చిన్న పిల్లలను సముదాయంచి, వాళ్ళ స్నానం, పానం అంతా చూసుకొని, వాళ్ళను ముద్దుగా లాలించే అద్వుతమైన శక్తి ఆమె చేతిలో ఉంది. ‘ఇంటికి ఒక బామ్ము దసరాకి ఒక బొమ్ము’ అనేది లోకోక్తి. బొమ్ములు లేకపోతే దసరా వద్దు. అలాగే ఇంట్లో అమృషు లేకపోతే ఇల్లంతా నిస్తేజ వాతావరణం! లాక్డోన్ టైంలో అమృషు చెప్పిన చిన్న కథలు మంచి సందేశం కూడా ఇస్తుంది అంటే తప్పు లేదు. అవన్నీ తుళువ జానపద కథలు. కర్రాటక తీర ప్రాంతంలో ఉన్న తుళు భాషకు తెలుగుతో మంచి పోలికలు కూడా ఉన్నాయి. ఆ కథల్లో మంచి సందేశాలు, జీవిత పారాలు కూడా ఉన్నాయి.

మొదటి కథ :

అప్పడాలు, దూజాజి

ఈ కథ నా జ్ఞాప్తికి వచ్చింది ఎప్పుడంటే, ఒక కాలంలో ఉత్తిష్ఠ స్థితిలో ఉంటున్న మడి - మైలి గురించి ఆలోచిస్తున్నప్పుడు!

ఉన్న రెండు - మూడు అప్పడాలు కింద పడిపోయాయి. ఇంట్లో ఉన్నవారు వాళ్ళ పనిలో వ్యస్తగా ఉండడంతో అప్పడాలు పడినది వారు గమనించలేదు.

ఆ సమయంలోనే, దారిలో విపణికి నడిపే దూజ అనే వ్యక్తి కింద పడిన అప్పడాలను చూసాడు. సాధారణంగా మనలాగే (social responsibility) అప్పడాలను తీసి అక్కడ పెట్టాడు. ఆ దృశ్యాన్ని దూరం నుంచి చూసిన యజమాను రాలికి కోపం వచ్చింది.

‘ఇదెంట్రా దూజ! నువ్వు ఇలా చేసావు? మాకు అప్పద్దం అయింది. ఈ చాపని నువ్వే ఇంటికి తీసుకు వెళ్ళు’ అని యజమానురాలు చెప్పింది.

బహుశా వాడు ఆ రోజు నక్క మోర చూశాడో ఏమో! వాడికి మాత్రం అది జాక్సపాట్..

- సుభాస్ మంచి, 9663135413

రెండవ కథ :

సాకమ్మ మ(మీ)లీ కథ

ఈ కథ

నోట్బ్యాన్ అయిన

టైంలో తగినదిగా

బావించాను. ఒక ఊర్లో

సాకమ్మ అనే మహిళ

ఉంది. ఆమె చాలా

డబ్బు ఉన్న మహిళ.

ఆమెకు ఊర్లో కూడా

మంచి పేరు ఉంది.

ఒక సారి ఆమె ఇంటికి

అతిధులు వచ్చారు.

ఆమె తన గోప్య

తనాన్ని చూపించు

కోవడం కోసం, ఆమె

తన గోద్రేజ్ (బీరువా) నుంచి పెద్ద నోట్ల కట్టలను తెచ్చి,

పొయ్యలో కుమ్మరించి, ఆ మంట పైన కాఫి చేసి, అతిధులకు

జచ్చింది.

మూడవ కథ :

కీటకము, పిల్లలు

అది ఒక పేద కుటుంబం, ఒక స్త్రీ, ఆమె ఇద్దరు పిల్లలు.

ఒక్క రోజు భోజనం లభిస్తే, కొన్ని రోజులు వారి ఆకలి కోసం

చల్లటి నీటి వస్తుం. ఆమె ఆ ఊర్లో జమీందారు ఇంట్లో పనికి

వెళుతోంది. అక్కడ ఒక రోజు యజమానురాలు బియ్యం దోసె

వేయడానికి పిండి రుబ్బుతన్నప్పుడు అనుకోకుండా ఆ పిండిలో

ఒక కీటకము పడింది. దానిని చూసిన యజమానురాలు

అసహ్యంగా పిండిని పడేయడానికి వెళ్తున్నప్పుడు, పనిమనిషి

పెరిగెత్తుకుంటూ వచ్చి ఆమెకు ఇప్పమని కోరింది.

యజమానురాలు ఆ పిండిని ఏమీ చెయ్యడానికి లేక, ఎవరికి

అయితే ఏంటి అనుకోని ఆమెకు ఇచ్చింది. పనిమనిషి ఆమెకు

వచ్చిన ఆ భాగ్యాన్ని సంతోషంగా వర్షించి ఇంటికి తీసుకెళ్లింది.

పిల్లలకు రుచికరమైన దోసలు వేసి పెట్టింది.. పండుగ

దినంలో మాత్రమే చూసిన దోసలాంటి వంటకం చూసి పిల్లలు

అన్నారంట నేడు పడిన కీటకము రేపు కూడా పడితే ఎంత

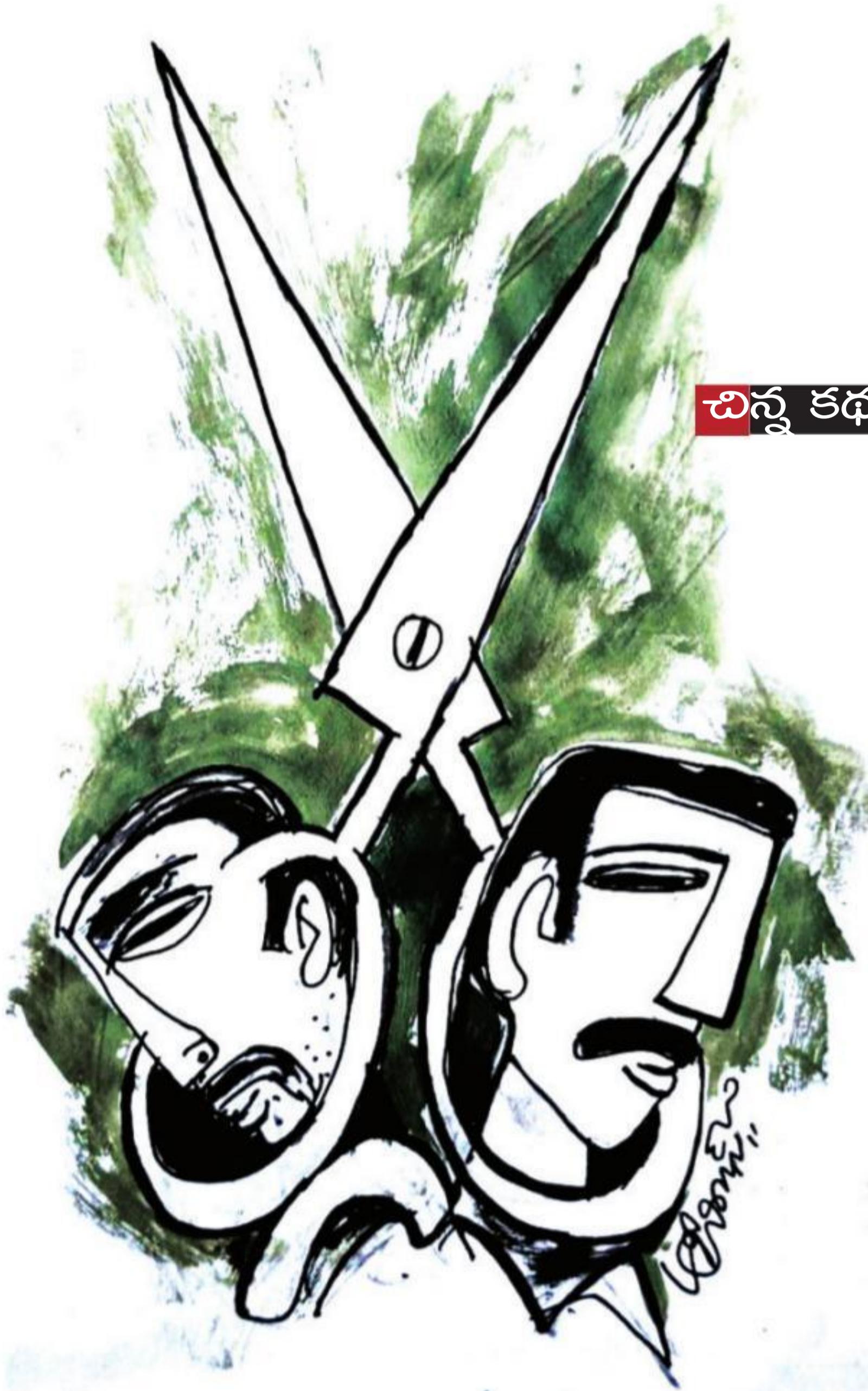
బాగుండమ్మా!

నాలుగో కథ :

ప్రతియం, జియ్యం ఉండులు

ఒక సారి ముత్తక్క అనే అమ్మాయికి సముద్రం చూడాలని కోరిక పుట్టింది. కాని ఎలా వెళ్ళాలి? ఇది చాలా కష్టకాలం

మిగతాది 12లో..

పునర్వి

తన ముత్తాత గెడ్డాలు గీసాడు. తన తాత గెడ్డాలు గీసాడు. తన తండ్రి గెడ్డాలు గీసాడు. తన గెడ్డాలు గీస్తున్నాడు. ఇప్పుడు తన కొడుకు గెడ్డాలు గీయనక్కరలేదు. రాయుడి గారికి గెడ్డం గీయబోతూ రామలింగుడు మనసులో లీలగా గొణుక్కుంటున్నాడు. “ఏరా లింగా.. మీ వాడి చదువయిపోయినట్టుంది?” తనకు గెడ్డం చేయటానికి కత్తి నూరుతున్న రామ లింగడితో రాయుడుగారన్నారు.

“మరో మాసం రోజుల్లో అయిపోద్ది బాబూ..” అన్నాడు రామలింగం పట్టరాని సంతోషంతో.

“ఇంకేం.. నువ్వు యా పెట్టి మూలపడేయొచ్చు” రాయుడు గారు నిండు మనసుతో అన్నారో అసూయ నిండుకున్న మనసుతో అన్నారో రామలింగం అర్థం చేసుకోలేకపోయాడు.

“మీరు కూడా పట్టుం ఎలిపోతన్నారుగా బాబూ.. మా సంగతి సూసీవోలైవరు?” రామలింగం మనసులో వున్న భయాన్ని వెలిబుచ్చాడు.

“అవున్నా.. ఒకప్పుడంటే వ్యవసాయం వుండేది.

బండారు
అచ్చమాంబ స్తారక
కథల పోటీలో ప్రత్యేక
బహుమతి పొందిన
చిన్నకథ

ఆకురాతి భాస్కరచంద్ర, 98499 53150

వ్యవసాయం వున్నప్పుడు కులవుత్తులుం దేవి. రోజులు మారిపోతల్లా.. వ్యవసాయం వెతికి పట్టుకోవలసి వస్తుంది. ఇప్పుడు వ్యవసాయం చేయటం అంటే చేతులూ కాళ్ళూ కాకుండా ఒళ్ళ కూడా కాల్పుకోవటమే. అందుకే యిప్పుడు భూములన్నీ చేపల చెరువులగానో.. లేఅపుట్టు వేసుకని ఇళ్ళ స్థలాలగానో మారిపోతున్నాయి. రూపాయిస్తానన్నా కూలీలూ దొరకటం లేదు. ఈ బాధంతా దేనికి చెప్పు? పిల్లలు పట్టులో ఏదో వ్యాపారం చేయాలనుకుంటున్నారు. నేనిక్కడుండి చేసేదేముంది..”

రామలింగం గెడ్డం చేసేక రాయుడు అరచేతో తడుముకున్నాడు. “తన్నాదియ్యా.. నీ వయసు పెరిగింది గానీ.. పనితనం తగ్గలేదురా లింగా” అని దూరంగా వున్న చొక్క తీసుకని యాభై రూపాయల కాయితం యిచ్చాడు.

“నాకాడ సిల్లరేడుందండీ” అన్నాడు రామలింగం.

“సిల్లరొద్దులేరా.. వుండనీ.. యిదే నీ చేతో ఆఖరి సారి” అని నవ్వాడు రాయుడు.

ఇంతలో పాలేరు వచ్చి కుంచంతో బియ్యం యిచ్చిపోయాడు. భుజాన వున్న తుండులో బియ్యం మూట కట్టుకున్నాడు రామలింగం.

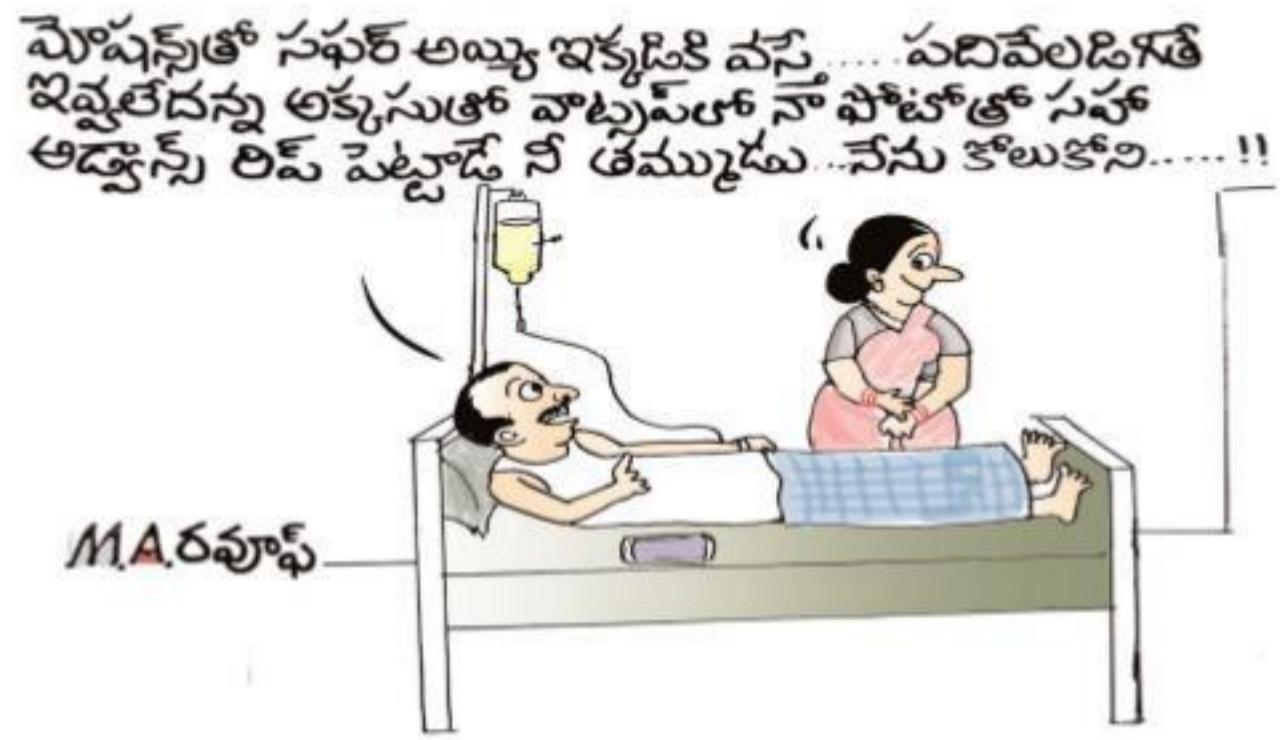
తన కుటుంబం యిన్నాళ్ళూ యిలాగే నడిచింది. ఇప్పుడిక యా రకమైన జీవితానికి తెరపడబోతోంది. ఒకప్పుడైతే బాధపడేవాడేమో కానీ రామలింగానికి యిప్పుడంతగా బాధ లేదు. ఇంకా రెండు మూడు నెలల్లో తన కొడుకు ఇంజనీరై వస్తాడు. మంచి ఉద్యోగం సంపాదించుకుంటాడు. ఇలా చేతులు చాచనక్కర లేదు.

“మీ వాడితో కలిసి పట్టుం వస్తే యింటికి రారా” అన్నాడు రాయుడు గారు.

“అయ్యా.. తవర్ని సూడకుండా ఎలా బాబూ.. మా వోడికి ఉద్యోగానికి మీరే సాయం సేయాలండీ” అన్నాడు రామలింగం.

“అదెంత పనిరా.. చూద్దాంలే..” రాయుడు గారు స్తానానికి లేచాడు.
*** *** ***

అరు నెలల కాలం యిట్టే గడిచిపోయింది. కొడుకు చేతికొచ్చిన ఇంజనీరు డిగ్రీ బతుకునివ్వడని అర్థమైపోయింది. ఉఱు నిండా యింజనీర్లున్నారు వాళ్ళ చేతుల్లో పని మాత్రం లేదు. లాభం లేదనుకని రామలింగం కొడుకు మాల్యాదితో పట్టుం బయలు దేరాడు. రాయుడుగారు యిచ్చిన అడ్డను చేరుకునే సరికి అక్కడ అంతా కోలాహలంగా వుంది. రోడ్డు పొడుగునా పెద్ద పెద్ద కార్బూ.. వచ్చిపోయే జనం... అక్కడేదో ఉత్సవం లాంటిదే జరుగుతుంది. భయం భయంగా ముందుకు కదిలాడు రామలింగం. ఓక చేతో కొడుకును గట్టిగా పట్టుకుని వున్నాడు. తిరనాళ్ళలో దారి తప్పిపోతాడేమోనన్న ఒకలాంటి

భయం... ఎందుకో తేలీదు.. తోరణాలు కట్టిన పెద్ద షాపు. చుట్టూ అద్దాలూ.. అతి ఖరీదైన సెంట్లూ, పేవింగ్ లోపన్లూ అత్యంత అందంగా అమర్చి వున్నాయి. ఖరీదైన బట్టల్లో వున్న కొండరు గెడ్డాలూ క్రాపులూ చేస్తున్నారు. వచ్చిపోతున్న వాళ్లని ఆదరంగా పలకరిస్తున్నాడు రాయుడు గారు. అతనికి రెండు పక్కలా అతని యిద్దరి కొడుకులూ అందరితో పేక్ హ్యాండ్లిస్తున్నారు. రామ లింగానికి ఏం అర్థం కాలేదు. రాయుడు గారంతటి వాడు యిలాంటి షాపు దగ్గర యిలా నిల్చివటం యేమిటో తేలీక తికమకలో పడిపోయాడు. క్షణం తర్వాత రాయుడు గారు రామలింగాన్ని చూసాడు.

“రారా.. రామలింగం నీకు నూరేళ్ల ఆయుషు. ఇప్పుడే నీ గురించి నీ పనితనం గురించి చెప్పుకుంటున్నాం”

“అదేంటయ్యగారూ.. మీరు పట్టుంలో చేస్తానన్న యాపారం యిదా?” భయంగా నోరు తెరిచి అడిగాడు రామలింగం.

“దీనికేంట్రా.. పెట్టుబడి లేని వ్యాపారం. మనిషి తిన్నా లినకపోయినా వెంట్లుకలు పెరుగుతూనే వుంటాయి. ఇప్పుడు ఫ్యాషన్లూ పెరిగిపోతున్నాయి. అందుకే యిది మంచి వ్యాపారమని మా అబ్బాయిలు కూడా చెబితే సరే అన్నాను.

మన దగ్గరకు పెద్దపెద్ద వాళ్లు వస్తుంటారు. సినిమా యాక్షర్లూ, టీవీ మనుష్యులూ.. నువ్వే చూస్తాపుగా.. మన ఊళ్లో అయితే యిది నీ కులం పని. మరొకళ్లు చేయకూడదు. పట్టుంలో ఆ జాఢ లేదు. ఏ కులమైనా నాలుగు డబ్బులు సంపాదించటమే ముఖ్యం. కులవృత్తులు చేసుకునే వాళ్ల దగ్గర డబ్బెలాగూ వుండదు. అది మా దగ్గర వుంది. అందుకే కుల వృత్తుల్ని వ్యాపారంగా మార్చి డబ్బు సంపాదించుకోవటం బాగానే వుంది. నీలాంటి పనిమంతులు కూడా మాకు తోడయ్యార సుకో.. మనకింక యెదురే వుండదు.. ఏంటి యిక్కడే వుండి పోతావా? మీ వాడ్చి కూడా నీతోపాటే వుంచేసుకో.. ఇంజనీరు ఉద్యోగం యెలాగూ రాదు.. చేతి పవైనా వస్తుంది”

రామలింగం తల ఊపాడో లేదో తేలీదు.

కులవృత్తుల వల్ల ఉపయోగాలేంటో యిప్పుడే అతనికి అర్ధమైనట్టుగానూ.. అవి పోగొట్టుకుంటే నష్టం యేమిటో అర్థం కానట్టుగానూ అనిపించింది. అతనికి స్పష్టంగా మాత్రం ఒక విషయం తెలిసింది. తన ముత్తుత గెడ్డాలు గీసాడు. తన తాత గెడ్డాలు గీసాడు. తన తండ్రి గెడ్డాలు గీసాడు. తన గెడ్డాలు గీసాడు. ఇప్పుడు తన కొడుకు కూడా గెడ్డాలే గీస్తాడు.

10 తరువాయి...

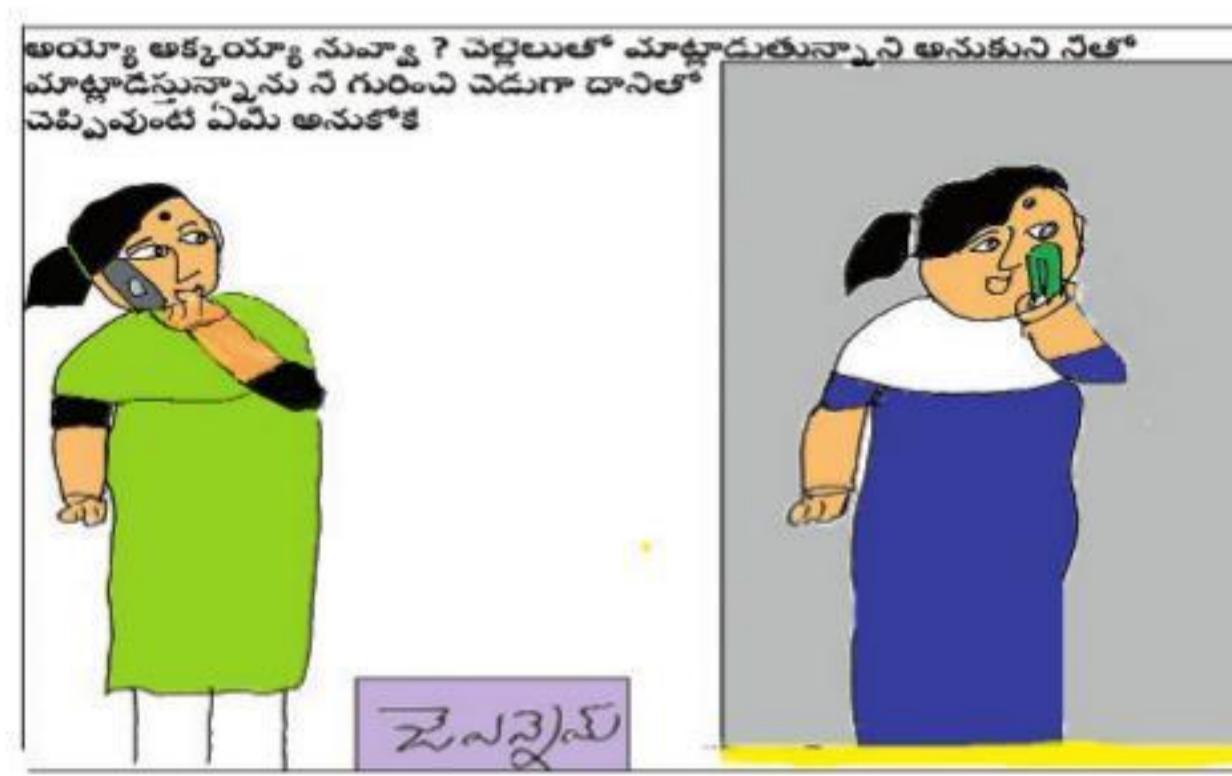
కూడా, బస్ ఊందో లేదో కూడా తెలియదు. కాని ఆమెకు తన అత్త ఇల్లు సోమేశ్వర అనే ఊర్లో సముద్ర తీరం పక్కన ఉండని మాత్రం తెలుసు. సరే అనుకోని ఆమె తన స్నేహితురాలితో కలిసి అత్త వారి ఇంటికి బయలు దేరింది. అది భారీగా వర్షం కురిస్తున్న సమయం. ఆ ఊరికి వెళ్లున్న బస్సు ఎక్కారు. అత్తవారింటికి వచ్చేసరికి ఒక సంపూర్ణ తడి - పొడిగా కనిపించారు. అక్కడ ఆ రోజు మన విందు చేస్తున్నారు. బియ్యం ఉండలు, కోడి పులుసు, పాయసం ఇత్త్యాది. వారికి ఆశ్చర్యం కలిగింది! అరే మేము వస్తున్నది వీళ్లకు ఎలా తెలుసు?

మేము పత్రం కూడా ప్రాయలేదు?. దానికి వాళ్లు ఉత్తరం చెప్పారు ‘మీకు తెలియదా? రేపు ప్రశ్నయం వస్తుంది! రేపే చనిపోతే భూమి పైన ఊన్న ఇన్ని వంటకాలను లినడానికి ఆవుతుందా?’

అందుకోసం నేడు గట్టిగా తిని తృప్తిగా చనిపోవాలి అని విందు చేసుకుంటున్నాము’. ముత్తుక్క మాత్రం ఊన్న దేవుడు మీద భారం వేసి పడుకుంది. మరుసటి రోజు ఎప్పటిలాగే ఊదయం అయ్యింది. సూర్యరశ్మి పృథివీ మండలాన్ని తాకింది. అంతా సామాన్యం, సహజం ఎప్పుడులాగే! అందరికి ఆశ్చర్యం కలిగింది.

నా అమృమ్మ నాకు అప్పుడప్పుడు ఈ కథ చెబుతారు, ఎందుకంటే అప్పుడప్పుడు ఈ కపోల కల్పిత ప్రశ్నయ కథలు lit అవుతుంది కదా ..!

స్నేహమై పరిమళంచిన పాట

‘స్ప్రైలో తీయనిది స్నేహమేనోయి’ అన్నాడు ఓ మహాకవి. ఎందరో మహానీయులు, మహాకవులు స్నేహం గొప్పతనాన్ని గూర్చి తమ కవితల్లో, అమూల్యమైన మాటల్లో చాటి చెప్పారు. ఎప్పటికి తరిగిపోని మూలధనమధి. అలాంటి స్నేహం విలువను తెలిపే సినిమాలు, సినిమా పాటలు మన తెలుగులో ఎన్నో ఉన్నాయి. ‘హ్యాపీడేస్’ (2007) సినిమాలోని వనమాలి రాసిన ‘పాదమెటుపోతున్న పయనమెందాకైనా’ అనే స్నేహగీతం ఎన్నిసార్లు విన్నా మళ్ళీ మళ్ళీ వినాలనిపిస్తుంది. తీయని జ్ఞాపకాల మూటలా, స్నేహ పరిమళంలా ఈ పాట ప్రతి ఒక్కరి గుండెలో నిలిచిపోయేలా రాశాడు వనమాలి.

మన సంతోషాన్ని కాదు కష్టాన్ని కూడా పంచుకునేవాడు స్నేహితుడు. మనం ఎంత దూరం నడవగలుగుతామో, ఎన్ని వైశ్య ప్రయాణం చేయగలుగుతామో అంత దూరం స్నేహితుడు మన వెంట వస్తాడు. జీవిత ప్రయాణంలోనూ అంతే. అడుగు తడబడిన ప్రతీసారి చేయుతనిస్తూ, అలనట వచ్చినప్పుడల్లా ఆత్మబలాన్ని అందిస్తూ, ఒంటరి తనంలోనైనా, ఓటమిలోనైనా వెంట నీడలా ఉంటాడు. కన్నిశ్శు తుడిచి ఆదుకుంటాడు. కాసేపు మనం కనబడకపోతే చాలు అల్లాడిపోతాడు. నమ్మకానికి ప్రతిరూపంలా నిలబడతాడు.

మనం అమ్మానాన్నలకు కూడా చెప్పుకోలేని విషయాలను స్నేహితులతో చెప్పుకుంటాం. అంటే అమ్మ ఒడిలో లేని బంధమై మనల్ని అల్లుకునేది స్నేహమే. బతుకంతా తీరిపోని ప్రేమల్ని పంచేది స్నేహమే. అలాంటి నిస్మార్థమైన స్నేహితుల జీవితాన్ని ఈ పాటలో ప్రతిఫలింపజేశాడు వనమాలి. ఈ పాటే కాదు ఈ సినిమాయే స్నేహితుల కథతో రూపుదిద్దుకోవడం ఇక్కడ విశేషం.

కొత్తగా కాలేజీలో చేరిన విద్యార్థులు వాళ్ళ. రకరకాల మనస్తుత్వాలు వారివి. స్నేహాన్ని పంచుకుంటూ, ఒక్కచోట చేరి కష్టసుఖాలు చెప్పుకుంటూ, అన్ని విషయాలు ఒకరినొకరు పంచుకుంటూ ఉంటారు. మొదట్లో మీరు మీరు అనుకున్న స్నేహం రానూ రానూ ఏరా ఏరా అంటూ ఏకమైంది. మోమాటాలు లేకుండా కలిసి ప్రయాణం చేసింది.

వానవస్తే చాలు కాగితాలతో పడవలను చేసి నీళ్ళలో

వదిలేనే జ్ఞాపకాలన్నీ స్నేహంలోని భాగమే. చినుతనంలోనే కాదు పెరిగి పెద్దయిన తర్వాత కూడా ఒక్కసారి స్నేహితులు కలిస్తే చినునాటి అల్లర్లన్నీ గుర్తుకుపచ్చి, వాళ్ళ పెద్ద వయసును మరిచి మళ్ళీ బాల్యంలోకి తొంగి చూసి మళ్ళీ అవే అల్లరి పనుల్లో, ఆటపాటల్లో మునిగిపోయేలా చేసేది స్నేహమే. స్నేహానికి వయసుతో పనిలేదు. మనసుంటే చాలు. అది మొదలైనా, చివరైనా వీడని బంధంలా ముడిపడి నడిపించేది స్నేహమే అంటున్నాడు వనమాలి.

స్వచ్ఛమైన, నిర్మలమైన స్నేహాన్ని గూర్చి ఈ పాటలో గొప్పగా వివరించాడు వనమాలి. స్నేహం విలువను, నిజమైన స్నేహితుల మనస్తుత్వాలను అద్భుతంగా వివరించిన పాట ఇది..

పాట :పాదమెటు పోతున్నా.. పయనమెందాకైనా..

అడుగు తడబడుతున్నా.. తోడురానా..

చిన్ని ఎడబాటైనా.. కంటతడి పెడుతున్నా..

గుండె ప్రతి లయలోనా.. నేను లేనా..

బంటరైనా ఓటమైనా

వెంటనడిచే నీడవేనా

ఓ మై ప్రైండ్

తడి కన్నులనే తుడిచిన నేస్తమా

ఓ మై ప్రైండ్

బడిదుడుకులలో నిలిచిన స్నేహమా..

అమ్మ ఒడిలో లేని పాశం నేస్తమల్లే అల్లుకుందీ

జన్మకంతా తీరిపోని మమతలెన్నో పంచుతోంది

మీరు మీరు నుంచి మన స్నేహగీతం

ఏరా ఏరాలోకీ మారే

మోమాటాలే లేని కలే జాలువారే

బంటరైనా ఓటమైనా.. వెంటనడిచే నీడ నీవే..

ఓ మై ప్రైండ్

తడి కన్నులనే తుడిచిన నేస్తమా

ఓ మై ప్రైండ్

బడిదుడుకులలో నిలిచిన స్నేహమా..

వాన వస్తే కాగితాలే పడవలయ్యే జ్ఞాపకాల

నిన్నుచూస్తే చినునాటి చేతలన్నో చెంతవాలే

గిల్లి కజ్జలెన్నో ఇలా పెంచుకొంటూ

తుళ్ళింతల్లో తేలే స్నేహం

మొదలో తుదలో తెలిపే

ముడి వీడకుందే

బంటరైనా ఓటమైనా.. వెంటనడిచే నీడ నీదే..

ఓ మై ప్రైండ్

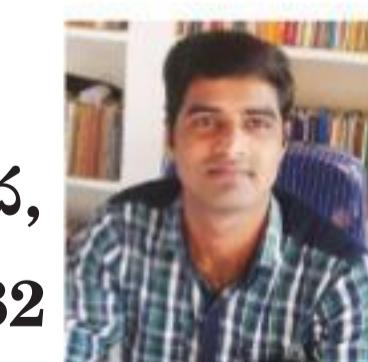
తడి కన్నులనే తుడిచిన నేస్తమా

ఓ మై ప్రైండ్

బడిదుడుకులలో నిలిచిన స్నేహమా..

- తిరునగరి శరత్ చంద్ర,

6309873682

LATE SPRING

"Life is simple and the man continues to complicate it by waving the still water" అంటాడు యానుజిరో ఉజు. అవను! జీవితం చాలా సరళంగానూ, సుందరంగానూ, సున్నితంగానూ ఉంటుంది. మనిషి దాన్ని తన పైవిధ్య భరితమైన భావజాలాలోనూ, సమాజాన్ని రాజ్యాన్ని, జీవితంలోకి చోరబడటానికి అప్రయత్నంగా అనుమతించడం ద్వారాను సంక్లిష్టం చేస్తాడు. ఇలా సంక్లిష్టం చేయడం నిరంతరం జరిగే ఒక విషాద వర్ష అని ఉజో ఫీల్ వాటర్ అన్నాడు కానీ నిజానికి అది బాయిల్ హాటర్. ఎక్కడో ఒకచోట సరళ రేఖ లాంటి జీవితానికి మనిషి ఒక చిన్న మలుపును ఇస్తాడు. ఇంక ఆ మలుపు కాస్తా వందలు, వేలు, లక్షులుగా మారి తన సరళాన్ని కోల్చేటంది. జీవన సూత్రానికి ఎక్కడో ఒక చోట మనిషి ఒక చిన్న ముడి వేస్తాడు. ఆ తరువాత సూత్రం తన చేతిలో నుండి జారి ముడుల మీద ముడులు పడి చిట్టబడిపోయి విడతీయలేనంత సంక్లిష్టంగా మారిపోతుంది.

జననం సరళం. మరణమూ సరళమే. నడుమ జీవనమే సంక్లిష్టం. ఈ సంక్లిష్టతో మరణాన్ని కూడా సంక్లిష్టంగా మారుస్తుంది. మనిషిని తనను తనకు కావుండా చేస్తుంది తన జీవితం తన చేతిలోనే వుంది అని మనిషి అనుకుంటాడు కానీ ఎవరో రాసిన ట్రైప్టిక్ అనుగుణంగా నడుస్తూ ఉంటుంది. మనిషి ఏక కాలంలో పాత్రధారీ, సూత్రధారీ, ప్రేక్షకుడు కావడమే జీవితంలో ఉన్న అద్భుతమైన విశేషంం. తన జీవితానికి తానే కర్క, కర్కు కియ అని అనుకుంటాడు కానీ తన కేవలం కర్కు మాత్రమే. కియ చేయించే వాడు ఎక్కడో ఉంటాడు. ఆ క్రియాశీలి ఒక్కిక్క సారి రాజ్యం అవుతుంది. మరొకసారి సమాజం అవుతుంది. చాలాసార్లు అప్రయత్నంగా ఇతేర శక్తులను అనుమతించడం ద్వారా మనిషి అవుతాడు.

ఈ సంక్లిష్టతను సరళంగా, సున్నితంగా, హృదయశుద్ధంగా ఆవిష్కరించడమే ఉజు చేసిన పని. ఎవరీ ఉజు? జపాన్ పేరు

చెప్పగానే సినిమా ప్రియులకు గుర్తువుచే మొదటి రెండు పేర్లలో ఒకటి య్యముజిరో ఉజు. మొదటిది కురసోహాకీ, ఉజుకి మధ్య పోటీ లేదు. ఇష్టురూ అనమాన ప్రతిభావంతలే. రెండవపేరు అని ఎందుకు అన్నాను అంటే యానుజిరో ఉజో పేరులోని జిరో అంటే జపాన్ భాషలో సెకండ్ అని అర్థం అట. అందుకే నేను రెండవ పేరు అన్నాను.

రెండవ ప్రపంచ యుద్ధానంతర జపాన్ సామాజిక వ్యవస్థలో చోటుచేసుకున్న అతి సూక్ష్మాన్తి సూక్ష్మముయిన మార్పులకు కూడా తన సినిమాల ద్వారా శ్వాసురూపాన్ని ఇచ్చి వాటికి శ్వాసత్వాన్ని ఇచ్చినవాడు ఉజు. సినిమా వ్యాకరణాన్ని దిక్కరించి, తిరగరాసి, అసలు సినిమాకు ఒక ప్రామాణిక వ్యాకరణమే లేదు. కవిత తన

తిరిగి చూడలేదు. ప్రపంచమంతా వీర విహారం చేయడం మొదలు పెట్టాయి. ప్రతి తర్వాత్తీ తమ అనమాన ప్రతిభలో మంత్రముశ్వలను చేయడం మొదలు పెట్టాయి. ఉజు కోక్కో స్టోర్ ప్రపంచ వ్యాపితంగా వచ్చిన వంద అద్భుతమైన సినిమాల లిన్సోలో మాడవ స్టోర్ అంటే ఉజో పేరికా ట్రియూలజిటీ మాడవ సినిమా. మొదటి సినిమా లేట్ స్ట్రీంగ్. రెండవ సినిమా ఎల్లి సమ్మర్. ఈ మాడు సినిమాలు ప్రపంచవ్యాప్తంగా ఉజు అబ్యోష్ట స్పెషియలాయి. అతడి యాన్ ఆపమ్ ఆశ్వర్ణసున్ కూడా చాలా అద్భుతమైన సినిమానే.

రెండవ ప్రపంచ యుద్ధం తరువాత ఒక అబేయ శ్రీమి జపాన్ ఎదగడంలో జపాన్ పోందిన, పోగొట్టుకున్న సామాజిక

ఉపచారాల అర్థయనం ఒక వాస్తవం. ఆ అధ్యయన సారాంశం సామాజిక వాస్తవికశ, పయకిక స్వేచ్ఛల మధ్యమ పుర్ణం. మారుతున్న సామాజిక ముఖ చిత్రానికి అద్భుతున్న రంగుల నీడ. ఆ రంగుల నీడ చాటున కనిపించని విషాద జీర. కన్స్ట్రిచి చార. అద్వక్రమెటిక్ మొనోలాగ్. భాషలో విపరించలేని, హృదయానికి తప్ప అనుభవంలోకి రాని కన్స్ట్రిచి నీడ. కన్స్ట్రిడ

లేట్ స్ట్రీంగ్ భార్యాను కోల్చేయిన ఒక మధ్య వయసు ప్రొఫెసర్, అతడి పెళ్ళి కాని కూతురు మధ్య సడచిన చిన్నపద్మ. కాజో పొరాతోము రాసిన తండ్రి, కూతురు అన్న కథ ఆధారంగా ఉజు తీసిన ఈ సినిమాలో ముకూచి ఒక అధ్యాపకుడు. ఇరైవై నాలుగేళ్ళ నోరికా అతడికి కూతురు. అతడికి అమె. అమెకి అతడు. తండ్రికి కావలసిన సాకర్యాలు అన్ని అమె సమకూర్చి పెదుతూ ఉంటుంది. అమె అవసరాలు అన్ని తండ్రి చూస్తూ ఉంటాడు. ఏ రిగుళు లేకుండా జీవితం సాఫీగా సాగుతున్న దశలో నోరికా మేనత్త ఆ ఇంట్లోకి అడుగుపెడుతుంది. "పిల్లల ఇరైవై నాలోళ్ళకు వచ్చాయి ఇంకా పెళ్లి చేయా?" అని పోరు పెడుతుంది ముకూచితో. అప్పటిదాకా నోరికాకు పెళ్లి చేయాలన్న ఆలోచన ముకూచికి అన్నలు లేదు. ఆ తలపు అతడికి పూహాలో కూడా రాలేదు. నోరికాకి కూడా అంతే. అమె స్వాదయంలో, ఆలోచనలో పెళ్లి ఆమె మాట ఎప్పుడూ వినపడలేదు. మేనత్త పెళ్లి ఊసు ఎత్తెసరికి ఏదో ఒక కొత్త పదం కొత్తగా విన్నట్టుగా అనిపిస్తుంది. ఒక కొత్త భాషలోకి వెళ్లినట్టుగా అనిపిస్తుంది.

తాను పెళ్లి చేసుకుని వెళిపోతే తండ్రిని ఎవరు పట్టించుకుంటారు అన్నది నోరికా బెంగ. పెళ్లి చేసుకుని వెళిపోతే కొత్త ప్రపంచంలో నోరికా ఎలా తట్టుకుంటుంది అన్నది తండ్రి అలోచన. మేనత్త చెప్పునే ఉంటుంది కానీ మొదట్లో అంత సీరియస్ నీటిస్కోడు ముకూచి. కానీ మేనత్త సంబంధితుడు, నసుగుడు, నసుగుడు ఎక్కువ కావడంతో ఉజు సినిమాలు జపాన్ నుండి ఇతర దేశాలకు ఎగుమితి కావడం మొదలు పెట్టాయి.

లేట్ స్ట్రీంగ్ లోనూ, ఎల్లి సమ్మర్లోనూ ఒకటే కథ. కథలో పెళ్లి ఒక ప్రతీక. దాని చుట్టూతా ఆవరించుకుని ఉండుటం మీద వీర విహారం చేయడం మొదలు పెట్టాయి. అప్పటిదాకా పెళ్లి చేసుకుని వెళిపోతే కొత్త ప్రపంచంలో నోరికా ఎలా తట్టుకుంటుంది అన్నది తండ్రి అలోచన. మేనత్త చెప్పునే ఉంటుంది కానీ మొదట్లో అంత సీరియస్ నీటిస్కోడు ముకూచి. కానీ మేనత్త సంబంధితుడు కాస్తున్న కుట్టుమున్న గీసి చెరిపేసి చెరిపేసి గిసి, తన శరీరాన్ని ఆత్మము దహించుకున్నట్టు, ఒక కవి ఒక ప్రతీకును కచితమంతా ఒక విభక్తికారుడు ఒక ప్రామాణిక వ్యాకరణమే కావడం మీద వీర విహారం చేయడం మొదలు పెట్టాయి. గ్రామీణ వ్యాపారికి వెళిపోతే నీటిస్కోడు ముకూచికి అప్పటిదాకా పెళ్లి చేసుకుని వెళిపోతే కొత్త ప్రపంచంలో నోరికా ఎలా తట్టుకుంటుంది అన్నది తండ్రి అలోచన. మేనత్త చెప్పునే ఉంటుంది కానీ మొదట్లో అంత సీరియస్ నీటిస్కోడు ముకూచి కొత్త ప్రపంచంలో నోరికా ఎలా తట్టుకుంటుంది అన్నది తండ్రి అలోచన. మేనత్త చెప్పునే ఉంటుంది కానీ మొదట్లో అంత సీరియస్ నీటిస్కోడు ముకూచి కొత్త ప్రపంచంలో నోరికా ఎలా తట్టుకుంటుంది అన్నది తండ్రి అలోచన. మేనత్త చెప్పునే ఉంటుంది కానీ మొదట్లో అంత సీరియస్ నీటిస్కోడు ముకూచి కొత్త ప్రపంచంలో నోరికా ఎలా తట్టుకుంటుంది అన్నది తండ్రి అలోచన. మేన

కూపర్ ఆమెను ఇంప్రెస్ చేస్తాడు.

పెళ్ళికి ముందే ఘుకూచి మిత్రుడిని కలుసుకోవడానికి కోల్పోకి వెళతారు ఘుకూచి నోరికా. తన తండ్రిలాగే భార్యను కోల్పోయిన ఓనోడెరా మళ్ళీ పెళ్లి చేసుకున్నాడని తెలిసినప్పుడు నోరికా ఏర్పరచుకున్న అభిప్రాయాలు అన్ని ఓనెడోరా రెండవ భార్యను చూసాక చెల్లాచెదురు అయిపోతాయి నోరికాతీ. అప్పుడు ఆమెలో మరొక కొత్త అలోచన వస్తుంది. తన తండ్రి మళ్ళీ పెళ్లి చేసుకున్న అందరూ కలని ఉండవచ్చును కదా అని.

అప్పుడు ఘుకూచి ఒక మాట చెప్పాడు “It is the Order of Human life and History” అని. ఒక కొత్త ప్రపంచంలోకి వెళతున్నప్పుడు ఆనందమో, సంతోషమో వెంటనే దొరకదని కాస్త ఓపిక వట్టాలని చెప్పాడు.. శీతాఫలం ఆరమగ్గితే ఎంత మధురంగా ఉంటుందో జీవితం కూడా అలా అర, అర మగ్గాలి అని చెప్పాడు. నోరికా పెళ్ళిచేసుకుని ఒక కొత్త భాష లోకి పెళ్ళిపోతుంది.

ఆ తరువాత తండ్రి ఘుకూచి మళ్ళీ పెళ్లి చేసుకోవడం అనేది నిజం కాదని తనని పెళ్ళికి ఒప్పించడానికి ఆడిన ఒక చిన్న నాటకం అని తెలుస్తుంది. ఆమె కంటి చివర ఒక చిన్న నీటి చుక్క వాళ్ళిద్దరూ తండ్రి కూతుల్లే. ఒకరు కణ్ణ మహార్షి మరొకరు శకుంతల. పోలిక ఆ తండ్రి కూతుళ్ళ వరకే. ఈ అతిపెద్ద విశ్వంలో మనిషి జీవితం అతి చిన్న లిప్త. ఆ లిప్తపాటు జీవితాన్ని సంతోషంగా ఉంచడానికి తండ్రి కూతుష్ట ఇద్దరూ ఒకరి కోసం మరొకరు శాక్రిప్లైన్ చేయడానికి సిద్ధపడటం హృదయాన్ని కదిలిస్తుంది. ఏ ప్రేమలో స్వచ్ఛత, సుందరత, ఉంటుందో అక్కడ శివం కూడా ఉంటుంది. శివమ్ అంబే కూల్చడం మాత్రమే కాదు. నిర్మించడం కూడా.

ఓజు పెళ్లిని చాలా సందర్భాలలో మృత్యువు తో పోలుస్తాడు. పెళ్లి తరువాత మనుషులు పూర్తిగా మారిపోతారు అనడానికి మృత్యువును ఒక ప్రతీకగా తీసుకుంటాడు. ఈ లేట్

ప్రైంగ్లో కూడా పెళ్లి కావడానికి ముందు గదిలో నుండి అందరూ వెళ్ళి పోయాక ఒక భాషీ అద్దాన్ని చూపిస్తాడు. అందులో నోరికా ఒక ప్రతిఖింబంగా కూడా కనిపించదు. నోరికా గ్యారీ కూపర్ భార్యగా మిగులుతుంది తప్పిస్తే నోరికగా చనిపోయిందని ప్రేక్షకుడికి చెప్పాడు వున్న చిన్న ప్రతీక ద్వారా. నిజానికి ప్రతీ స్త్రీ పెళ్లి కాగానే చనిపోతుంది. నిజం నిష్టారంగా వున్నా సరే.

“Ozu connects marriage and death in obvious and subtle ways in most of his late films. The comparison between weddings and funerals is not merely a clever device on Ozu’s part, but is so fundamental a concept in Japanese culture that these ceremonies as well as those surrounding births have built-in similarities... The elegiac melancholy Ozu evokes at the end of Late Spring, Late Autumn, and An Autumn Afternoon arises only partly because

the parents have been left alone. The sadness arises because the marriage of the younger generation inevitably reflects on the mortality of the older generation.” Robin Wood stresses the marriage-death connection in commenting on the scene that takes

ఇది ఒక సినిమా విమర్శకుడు

Geist, Kathe (1992). “Narrative Strategies in Ozud’s Late Films” అన్న పుస్తకంలో అన్నమాట. ఓజు సినిమాలు చూడటం మంచి అనుభవం.

వచ్చేవారం అతడి మరొక సినిమా గురించి

- వంశీకృష్ణ, 9573427422

కథ

“అర్థాంగి”

కృష్ణయ్య రంగుని అడ్డెకు తీసుకున్నాయేమో
మేఘాలు ...

వెన్నునంతా దోచేసి అంచలెంబడి
పూసుకుని వికటాట్టహసాలు చేస్తూ
పరిగెడుతున్నాయి రూపాలు
మార్పుకుంటూ... కరిగిపోతున్న వెన్న
చినుకులుగా మారి .. చల్లగా కురుస్తుంది
ధరణిని తడుపుతూ... వెలుగు రేఖలు
దర్పణం వంటి చినుకుపూల నుండి
పరార్థనం చెంది ఏడురంగులతో వంతెన
వేసాయి నింగిని నేలను కలుపుతూ...
ఆనందరావులోని ఆనందం అంతా ఆ ఇంద్రధనుస్సుపై
ఎగురుతూ... జారుతూ... గెంతుతూ ఉంది. ఉత్సుకతను
దాచుకోవాలని ప్రయత్నంలో వడివడిగా అడుగులు
వేస్తున్నాడు.

చేతిలో ఉన్న కవరును ఎంతో ఆరాధనగా చూసుకుంటూ..
లిష్టలోకి వచ్చి అయిదవ నంబర్ నోక్కాడు...

“సాహితీరత్న” అవార్డును.. ముపై ఐదువేల చెక్ ను
అందజేస్తూ..

- సుజాత తిమ్మన, 9391341029

తాను రాసిన నవల గురించి వచ్చిన పేరు మోసిన
సాహితీ వేత్తలందరు ఎంతో మెచ్చుకుంటూ... తనని
పాగుడుతూ ఉంటే... సమయాన్ని.. చివరికి తననే

మరచిపోయాడు ఆనందరావు...

సెంట్రుల గవర్నర్మెంట్ ఉద్యోగం చేసి
రిప్పొర్ అయిన తరువాత.. సమయం
గడవక ఎప్పుడో కాలేజీ రోజుల్లో
రాసుకునే రచనా వ్యాపకానికి తిరిగి
శ్రీకారం చుట్టాడు ఆనందరావు.
స్వాతగాహ సాహిత్యభిమాని. ఎన్ని
పనుల వత్తిడులు ఉన్నా కొద్ది
సమయం చిక్కినప్పుడు తప్పనిసరిగా
ఏదో ఒక పుస్తకం చదువుతూ
ఉండేవాడు... అందుకే.. చాలా కొద్ది
కాలంలోనే మంచి రచయితగా సాహితీవేత్తగా పేరు
తెచ్చుకున్నాడు...

ఏదో అంతస్తు చేరిన లిష్టలో నుంచి వడివడిగా అడుగులు
వేసుకుంటూ... తీసుకున్న తలుపులో నుంచి లోనికి వెళ్లి...
చేతిలో ఉన్న కవరును అక్కడే ఉన్న టేబుల్పై పెడుతూ...
కళ్ళతోనే చుట్టూ చూసాడు... తన భార్య సుమతి కోసం...
నిశ్చం తప్ప ఆ ఇంట్లో ఇంకేమి లేదు...

“సుమా...” అంటూ రూమ్లోకి వచ్చిన ఆనందరావు

బండారు
అచ్చమాంబ స్తారక
కథల పోటీలో సాధారణ
ప్రచురణకు ఎంపికైన
కథ

అక్కడ ఆమె లేకపోవటం గమనించి, ‘ఎక్కడకెళ్లింది?!’ అని ఆలోచిస్తూ రూము నుండి బయటకు వస్తూ

సెలఫోన్ చేతిలోకి తీసుకుని సుమతికి కాల్ చేసాడు.. “పదములె చాలు రామా...” పాట వినిపిస్తూ... సుమతి ఫోన్ అక్కడే మోగింది ...

“హమ్ముయ్యా...! ఇక్కడే ఎక్కడో ఉన్నట్టుంది. ఇంత చల్లటి వాతావరణములో వేడి వేడి కాఫీ.. అది సుమతి చేసిన కాఫీ తాగుతూ ఉంటే.. ఎంత బాగుంటుంది ...” అని తలపోస్తూ.. ముందుగా కాస్త ప్రైవ్ అవుడాం అనికుని వాడ్ రూములోనికి వెళ్లాడు ఆనందరావు.

సన్న బార్డర్ ఉన్న తెల్లటి లుంగీ కట్టుకుని మొఖం టపల్తో ఒత్తుకుంటూ బెడ్ రూములోనుంచి బయటికి వచ్చి... మళ్ళి “సుమా ...” కొంచం గట్టిగానే పిలిచాడు... అసహనంగా... లోలోన ‘ఎక్కడ ఉంది..’ అనుకుంటూ... నాలుగు గదులు.. పెద్ద హలు.. విశాలమైన వంట గది... మూడు బాల్యానీలు... దేవుడి కోసం ప్రత్యేకంగా సుమతి కట్టించుకున్న చిన్న గుడిలాంటి గది.. అన్ని వైపులా తిరుగుతూ.. చూస్తూ ఉన్నాడు.. ఎక్కడైనా ఆరోగ్యం బాగాలేక పడిపోయిందా... అన్న అనుమానంతో...’ అయినా నేను పొద్దున్న వెళ్ళిపుడు బాగానే ఉంది కదా.. నాతో చాలా మాములుగా మాట్లాడింది... ఏ విషయము చెప్పలేదు... ఎందుకైనా మంచిది వాళ్ళ చెల్లికి కాల్ చేస్తూ...’ అనుకుంటూ.. సులోచన నంబర్ డయల్ చేసాడు...

రెండు రింగులకే ‘హలో బావగారు...’ అంటూ సులోచన.. హలో సులోచన... మీ అక్క సుమతి అక్కడికి వచ్చిందా...’ అని అడిగాడు కాస్త కంగారుగా...

‘లేదండి బావగారు...’ రెండు రోజులయింది నేను అక్కతో మాట్లాడి.. నేనే అడుగుదాం అనుకుంటూ ఉన్నా... అక్క ఎలా ఉంది అని... అంతలో మీరే అడిగారు... గుడికి గాని వెళ్ళిందేమో... వస్తుంది లెండి... కంగారు పడకండి...’ కాస్త

ఫ్లో.. మా కూతర్ పుట్టత కండ్లు
ఉట్టుగుంచు తేసేశాము..

అనునయిస్తున్నట్టు గా అంది సులోచన ...

‘అలాగలాగే... మరి ఉంటా... వచ్చాక ఫోన్ చేయస్తా ..’
అంటూ పెట్టేసాడు... టేబుల్ పైన పెట్టిన అవార్డు పీట్లను
చేతుల్లోకి తీసుకుంటూ.. ఒకింత గర్వంగా భావిస్తా..

బైటికి వెళ్లి చూసి వచ్చాడు.. కానేపైన తరువాత.. ఆకాశం పూర్తిగా నల్లగా ముంచేసింది... చినుకులు పెద్ద పెద్దగా... శబ్దం చేస్తా.. వడివడిగా పడుతున్నాయి.. తెలియని గుబులు మొదలయింది ఆనంద రావు గుండెల్లో...

వంట గదిలోకి వెళ్లాడు.. అన్ని శుభ్రంగా సర్ది ఉన్నాయి.. ఓ ప్రకృగా వేసి ఉన్న డైనింగ్ టేబుల్ పైన రెండు కూరలు.. పొద్దున్న చేసిన దొండకాయ రోటి పచ్చడి... పప్పు.. చారు... హట్ ప్రైక్ టిఫిన్ బాక్సులో రెండు పుల్మాలు.. రైన్ కుక్కర్లో రైన్.. అన్ని రాత్రి డిస్ట్రిక్ సరిపడా చక్కగా అమర్చి ఉన్నాయి...

తాను తినే కంచం కూడా బోర్డించి ఉంది...

ఆ కంచం కింది నుంచి తెల్లటి కాగితాలు రెపరెపలాడుతూ కనిపించాయి ...

కంచం లేపుతూ కాగితాలని చేతుల్లోకి తీసుకున్నాడు... ఎంటివి అనుకుంటూ...

కళ్లద్దాలు సరి చేసుకుంటూ... విప్పి చూసాడు...

సుమతి ప్రాసినట్టుందే... అనుకుంటూ...

అక్కరాలా వెంబడి అతని చూపులు పరిగెడసాగాయి...

ప్రియమయిన శ్రీవారికి,

ప్రియమయిన అన్న పదం విని.. రాసుకుని బహుశా మూడున్నర దశాబ్దాలు గడిచిపోయాయి కదండీ...

చేతిలోని పుస్తకాల బరువును గుండెలకు హద్దుకుంటూ.. నా స్నేహితురాళ్ళతో కలిసి నడుచుకుంటూ కాలేజీ నుండి ఇంటికి వెళుతూ ఉంటే... వెనక వెనక వచ్చేవాళ్ళ మీరు.. గుర్తు ఉందా.. బెల్ఱాటం ప్యాంటుతో రోడ్లన్న ఊడ్చేసే వాళ్ళ ... అలా సంవత్సరం వెంటపడ్డారు..

మీరు డిగ్రీ మూడోసంవత్సరం చదువుతున్నారు కదూ.. పరీక్షలు అయిపోగానే.. మీఅమ్మునాన్నలతో మా ఇంటికి వచ్చి సూటిగా మా నాసుగారితో మాట్లాడించారు... బెదిరిపోతున్న నా కళ్ళలోకి చూస్తా...

మౌనంతో జవాబు చెపుతూ.. “అబ్బాయి పిజి అయిపోయి ఉద్యోగం వచ్చిన తరువాతే పెళ్లి... కానీ అప్పటి వరకు ఒక మాట అనుకుండాం అన్నయ్యగారు ..” అని అత్తయ్య అడగటం... నాసు ‘ఏరా పాపడు..’ అంటూ నా వైపు

ప్రశ్నలకంగా చూడటం... అమృ కూడా సుముఖంగా తలజోవడం.. ఉప్పాంగుతున్న సంతోషపు సముద్రాన్ని చెక్కిశ్శులో చేర్చి చూపించటంతో... నాన్నగారు కూడా సరే చెప్పారు... మీరు పిజి కోసం పైపాదరాబాదు వెళ్లిపోయారు... అప్పుడే కదూ... నీలి రంగు ఇన్నాండ్ లెటర్స్ మన మధ్య ఎన్నో.. విహంగాలై ఎగిరాయి...

ఎన్ని కబుర్లు ..

రాతల్లోనే మాటలు ..

ముద్దు ముచ్చట్లు .

పి.జి. అవగానే మీకు సెంట్రల్ గవర్నమెంట్ ఉద్యోగం రావడంతో ఏ అభ్యంతరాలు లేక పోవటంతో మన వివాహం జరిగి మనం ఒక్కటయ్యాము... నా చదువు డిగ్రీ ఆఫరి పరీక్షలు రాయకుండానే ఆగిపోయింది. మీతో పాటు జీవితం పయనిస్తూ ఉంటే మన మధ్యలోకి వచ్చారు మన ఇద్దరు పిల్లలు... వాళ్ళ ఆలనలో పాలనలో.. తల్లినై సంతృప్తిగా సమయాన్ని వాళ్ళకి వెచ్చించాను.

మనకి ఇటువైపు.. అటువైపు బంధువులు ఎక్కువ అవటం మూలాన.. పైపాదరాబాదు ఎవరు వచ్చినా మన ఇంట్లోనే బస చేసేవారు... కాదు అని చెప్పలేని తనం మనది.. వచ్చేవాళ్ళ పోయేవాళ్ళ.. ఇల్లంతా సందడి.. తీరికలేని పని..

ఇక పోతే.. మన ఇంటి స్వవిషయానికి వస్తే.. ఏ విషయం అయినా నాతో ఎప్పుడు సంప్రదించే వాళ్ళ కాదు మీరు..

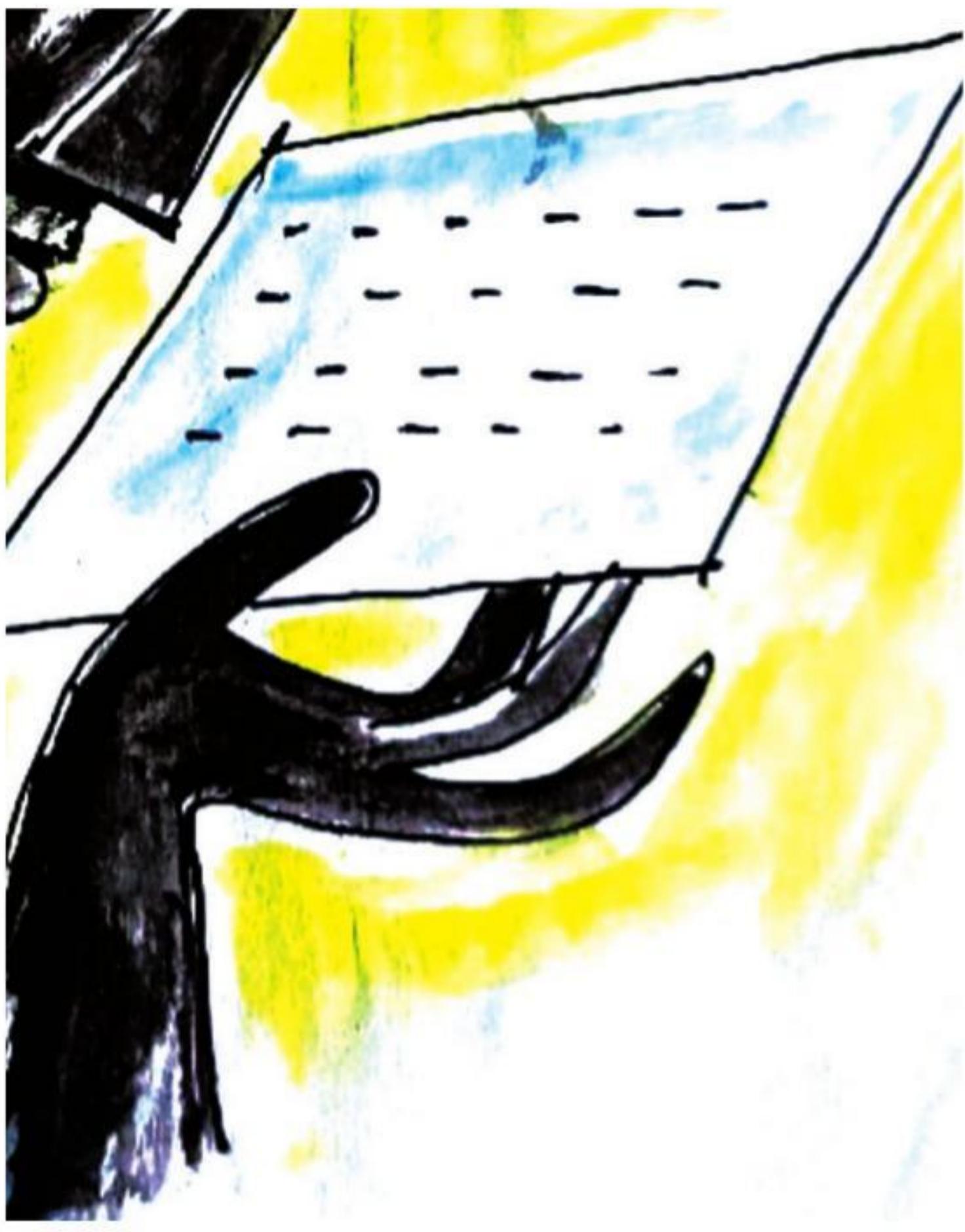
ఏదైనా నేను చెప్పాలని చూసినా ‘నీకేం తెలియదు..’ అంటూ.. కొట్టిపడేనే వాళ్ళ మీరు..

నిజమేనేమో అనుకునేదాన్ని ..

ఆత్మగారు ఉన్నంతవరకు ఆవిడతోనే నా సమయం గడిచేది... పిల్లలు ఎదిగారు.. వారి ఇప్పునుసారంగానే మంచి చదువులు చదువుకుని.. విదేశాల్లో సెటీల్ అయ్యారు.. వాళ్ళ పెళ్లిశ్శు.. మనవళ్ళ ముద్దు ముచ్చట్లు అన్ని సత్కమంగా జరిగిపోతూ ఉన్నాయి..

అయినా ఎదో వెలితి... ఇది అని చెప్పలేని ఆశక్తత.. శరీరం అలసిపోతూ ఉంది.. కానీ మానసికంగా ఆలోచనల తుట్టెలు.. లో లోన ...

మీరు రిప్టోర్ అయ్యారు... మనకి కాస్త సమయం చిక్కుతుంది అనుకున్నా... మీ దృష్టి సాహిత్యం వైపు మళ్ళించుకుని పూర్తిగా బిజీ అయిపోయారు... వేళకు తినడం కూడా తీరికలేనంతగా... ఇక నేను అని ఉన్నా అన్న ధ్యానే లేదు మీకు.. మీలో సగం అనుకుని మీ అడుగుజూడల్లో నడుస్తూ మీ

కోసమే జీవించాను ఇన్నాళ్ళ...

కానీ ఈ జీవితానికి అర్థం లేదనిపించింది.. ఇంత పెద్ద ఇంట్లో పని వాళ్ళతో కాలజ్యేపం ఎంతని చెయ్యము..

ప్రతీరోజు బాబాగారి గుడికి వెళ్లేదాన్ని.. అక్కడ శ్యామలక్క అని ఒకావిడ పరిచయం అయ్యారు.. ఆవిడతో కలిసి సత్యంగంకి వెళ్లడం అలవాటు చేసుకున్నాను.. నాతో పాటు ఎందరో పరిచయం అయ్యారు..

ప్రతీ వాళ్ళకి ఎదో ఒక కలత.. భాద్.. వాటి మీద నేను ఆవేదన చెందటం అర్థం లేదు అనిపించింది...

మనం ఎంత దగ్గరగా కలిసి ఉన్న మధ్యలో దూరం మాత్రం మాసిపోవటంలేదు.. అందుకే మనం దూరంగా ఉండటమే మంచిదనిపించింది..

ఎలాగూ, ఏదో ఒకరోజు మన మధ్య భగవంతుడు ఎవరినో ఒకళ్ళను ముందు తీసుకునిపోతాడు... అప్పుడు ఒంటరివాళ్ళమే అవతాము అదే... ముందే మనం ఈ దూరాన్ని అలవాటు చేసుకుంటే.. ఒంటరిగా బతకటం అయినా అలవాటు అవుతుంది.. అందుకే నేను ఒక నిర్దిశ్యానికి వచ్చి ఈ సంఘం తరఫున ఉన్న ఆశ్రమంలో జాయిన్ అయ్యాను... మీకు మాటల్లో చెప్పాలంటే ఏలు కావడం లేదు... మీరు అంత సమయం నాకు ఇవ్వటం లేదు... అందుకే...

ఆనాటి ఉత్తరం గుర్తుకు వచ్చి ఇలా రాస్తున్నాను... అన్యధా భావించకండి.. తప్ప అనుకుంటే మన్నించండి..

సదా మీ ప్రేమను కోరే..

మీ అర్థాంగి

“సుమతి”

వర్షం మరింత పెద్దదైన సూచనగా బాల్మీనిలో నుంచి జల్లు కొట్టి ఆనందరావు వళ్ళంతా తడిపేసింది... కంటి నీటిని తేడుతీసుకుంటూ... తెల్లటి గడ్డంలో ఇంకలేక చుక్కలై కిందికి జారుతూ...

**

వెయిలీక

కష్టం ఖలువ

సూర్యుడు నుండి ఇంటికి వెళ్తూ శాంభయ్య మామిడితోటు దగ్గర ఆగాడు శీను. చుట్టూ చూసి తననెవరూ గమనించడం లేదని నిర్ధారించుకొన్నాడు, తోటలోకి వెళ్లి, చేతికందిన పండ్లను తొపుకొని తన పుస్తకాల సంచిలో వేసుకొన్నాడు. ఇంటికి వెళ్తాడు సంచి నుండి మామిడిపండ్లు తీసి, టీపాయ్మైపై పెట్టాడు.

“శీనూ! ఆ మామిడి పండ్లు ఎక్కుడివి?” అడిగింది శీను తల్లి వసంత.

“శాంభయ్య తోటలో దొంగతంగా కోసుకొచ్చాను!” ఘన కార్యం చేసిన వాడిలా చెప్పాడు శీను.

“సాయంత్రం బజారుకెళ్లి వందరూపాయలకు మామిడి పండ్లు కొనుక్కొని వడ్డామని అనుకొన్నాను. నువ్వు నాకు మామిడి పండ్ల భర్యు మిగిల్చావు. అందుకు బహుమతిగా నువ్వు ఈ డబ్బులు నీ ఘుండీలో వేసుకో!” అంటూ వంద రూపాయల నోటును శీను చేతిలో పెట్టింది వసంత. కొత్త సైకిల్ కొనుక్కొవాలన్న కోరికతో చాలా రోజులుగా ఘుండీలో డబ్బులు దాస్తున్నాడు శీను. అలమారు నుండి ఘుండీ అందుకొని, దాన్ని టీపాయ్మైపై పెట్టి, తల్లి ఇచ్చిన వందరూపాయలను సంతోషంగా ఘుండీలో వేశాడు.

“నేను మేడ మీదకు వెళ్లి ఆరబెట్టిన బట్టలను తీసుకొని వస్తాను. ఈలోగా నువ్వు స్నానం చేసి మామిడి పండ్లను ముక్కలుగా కోసి పెట్టు. ఇద్దరం కలసి సరదాగా కబుర్లు చెప్పుకొంటూ మామిడి ముక్కలు తిందాం” అని చెప్పి, మేడమీదకు వెళ్లింది వసంత.

స్నానం చేసి తిరిగొచ్చేసరికి హాల్డ్ టీపాయ్మైపై ఉండాల్చిన ఘుండీ కనబడలేదు. ముక్కలు చెక్కలుగా పగిలిపోయి నేలపై పడుంది.

“అమ్మా! అమ్మా!” అంటూ గట్టిగా కేకలు వేశాడు శీను. మేడపై నుండి పరిగెత్తుకొని వచ్చి పగిలిన ఘుండీను చూసింది వసంత.

పగిలిన ఘుండీతో పాటు కొన్ని నాటేలు నేలపై చెల్లాచెదురుగా పడున్నాయి. కరెన్ని నోటు ఒక్కటీ కనబడలేదు. ఆ దృశ్యాన్ని చూడగానే తమ ఇంట్లోకి దొంగలెవరో చౌరబడి, ఘుండీ పగలగొట్టి, ఎక్కువ విలువ గల కరెన్ని నోట్లను దొంగిలించుకొని వెళ్లారని శీనుకు, వసంతకు అర్థమైంది.

కూడబెట్టిన డబ్బులతో సైకిల్ కొనుక్కొవాలన్న తన కోరిక మరికొఢి రోజుల్లో తీరబోతోందని ఎంతో ఆశపడ్డ శీనుకు ఆ దృశ్యం చూడగానే దుఃఖం తన్నుకొచ్చింది. తల్లిని చుట్టుకొని ఏడ్చేశాడు. వసంత శీనును దగ్గరకు తీసుకొని సముదాయించింది.

“శీను! నువ్వు ఏడాది కాలంగా కష్టపడి దాచుకొన్న డబ్బుల్ని ఎవరో దొంగిలించే సరికి బాధపడుతున్నావు. శాంభయ్య యేళ్ల తరబడి ఎంతో కష్టపడి మామిడి మొక్కలు నాటి, వాటిని పెద్దవి చేశాడు. మామిడి పండ్ల రూపంలో అతను ఫలితాన్ని అందుకో బోతుండగా నువ్వు అతని కష్టాన్ని దొంగి లించడం తప్పు కదా!” శీనును సూటిగా అడిగింది వసంత.

శీను ఆలోచనలో పడ్డాడు. ఇతరుల కష్టాన్ని దోచుకోవడం ఎంత తప్పే అర్థం చేసుకొన్నాడు. తన తప్పును తల్లి ముందు అంగేకరించాడు. తెంపుకొచ్చిన మామిడి పండ్లకు సరివడే డబ్బును శాంభయ్యకు చెల్లిస్తానని, మరెపుపూ ఇతరుల కష్టాన్ని ఇతరుల వస్తువులను దొంగిలించనని తల్లికి మాటిచ్చాడు. శీను ఆలోచనలో వచ్చిన మార్పుకు సంతోషించి శీనుకు అసలు నిజం చెప్పింది వసంత.

“ఘుండీలో డబ్బులు ఎవ్వరూ దొంగిలించలేదు. ఇతరుల కష్టాన్ని దోచుకోవడం ఎంత తప్పే నీకు తెలియజేయడం కోసం నువ్వు స్నానానికి వెళ్లాడు నేనే నీ ఘుండీ పగలగొట్టి, అందులోని డబ్బులు దాచాను.” అని చెప్పి, శీను దాచుకొన్న డబ్బులతో పాటు, తన పోవ డబ్బులో దాచుకొన్న డబ్బుల్ని సైతం శీను చేతిలో పెట్టి, కొత్త సైకిల్ కొనుక్కొమని చెప్పింది వసంత. సైకిల్ కొనడానికి సరివడే డబ్బులు చేతికండగానే శీనుగాడి ముఖం ఆనందంతో వెలిగిపోయింది.

- పేట యుగంధర్, 9492571731

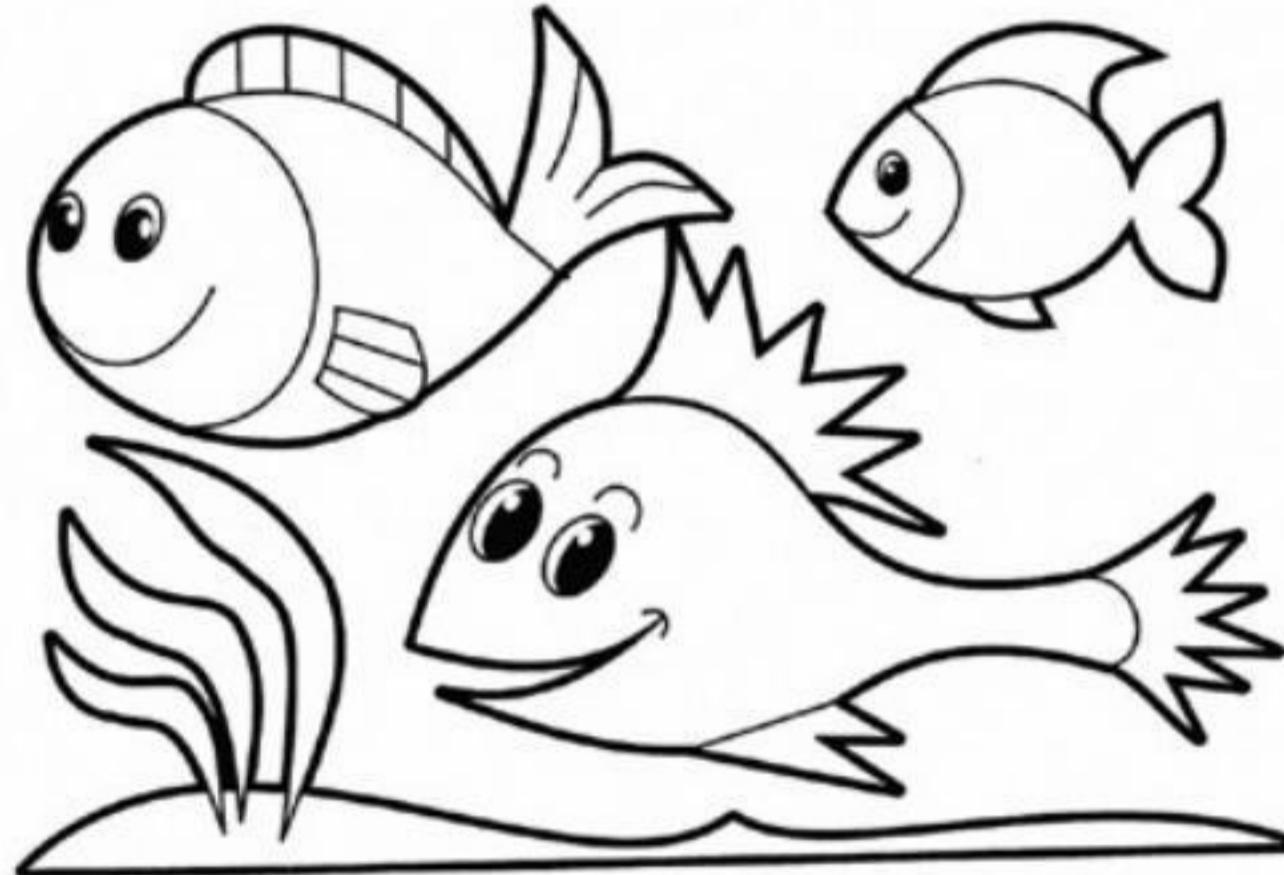

$$3 + 3 + 3 = 18$$

$$3 + 2 + 2 = 14$$

$$2 - 2 = 2$$

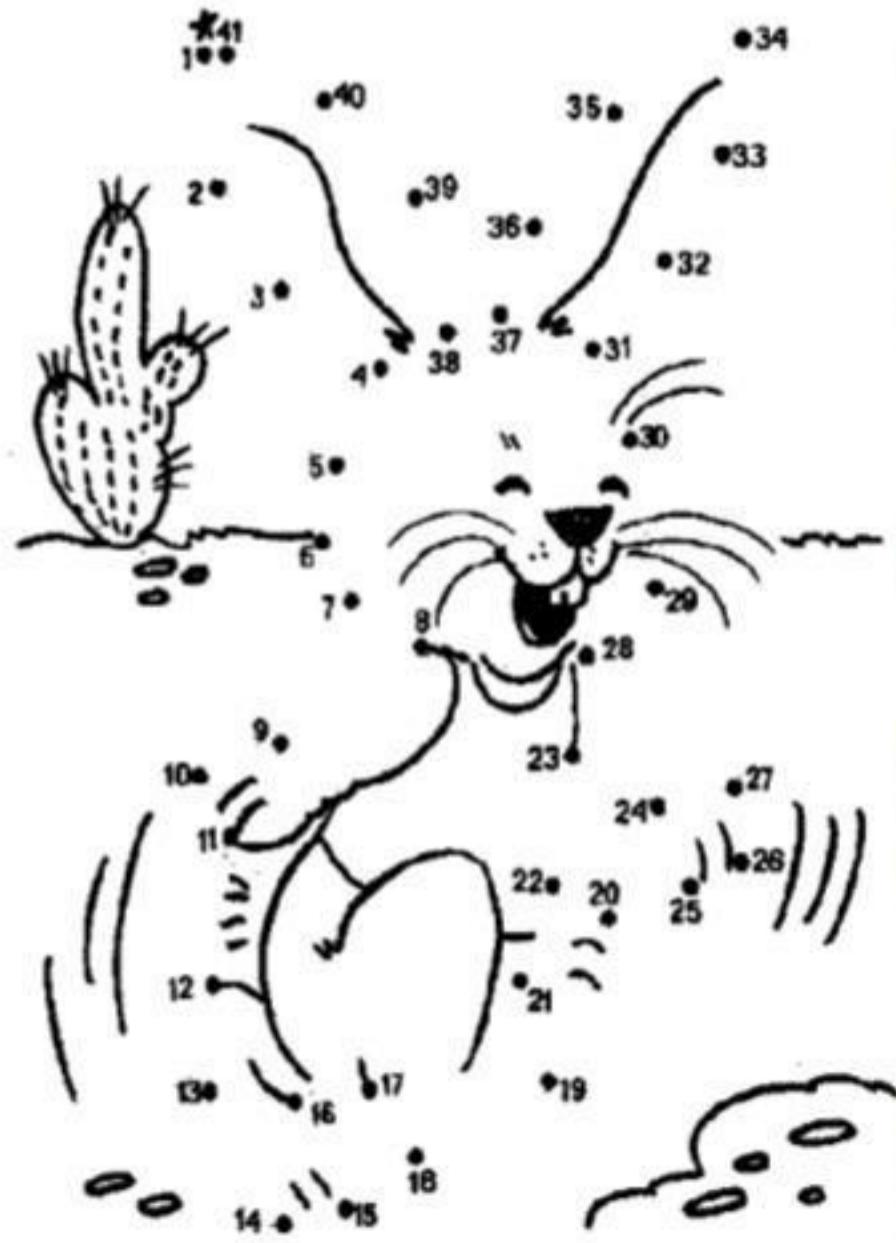
$$2 + 3 + 2 = ?$$

రంగులేఢ్ఱం పైన కనిపిస్తున్న బొమ్మకు ఏమే రంగు
లేస్తే అందంగా ఉంటుందో వేసి చూద్దామా

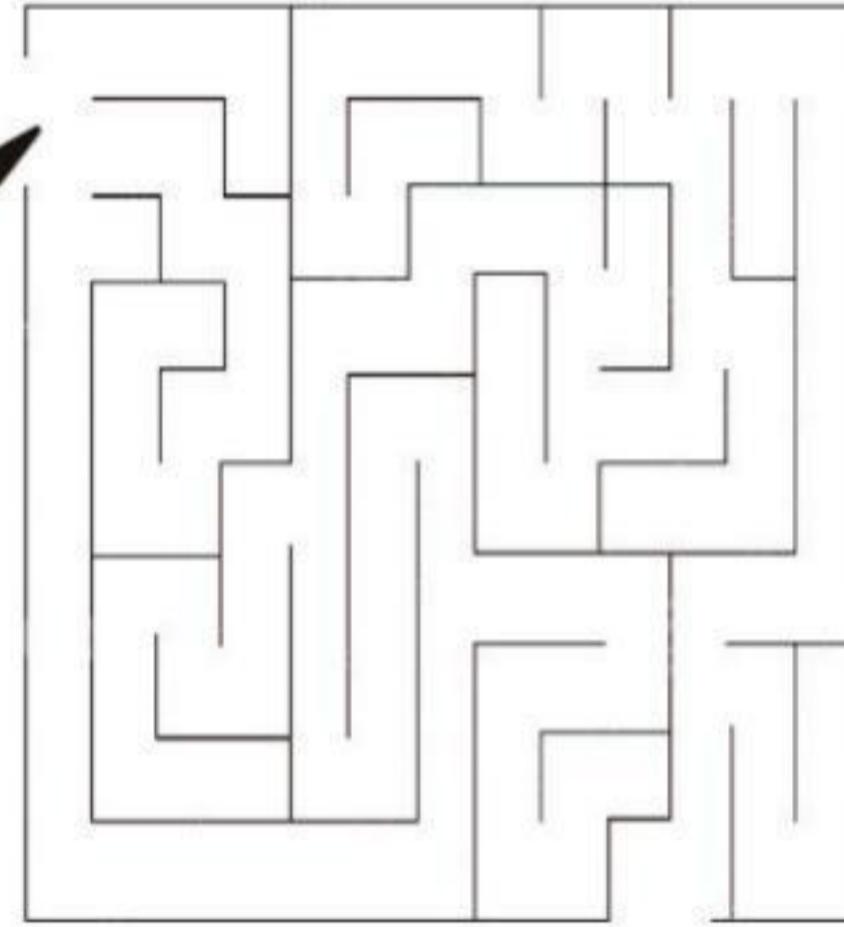
చుక్కలు కలపండి?

కిందనున్న ఆకారం పూర్తిగా లేదు. ఆ
స్థానంలో చుక్కలు, పక్కన అంకలు
ఉన్నాయి. చుక్కలు కలుపుకుంటూ వేళ్లే
ఆకారం ఏంటో పూర్తిగా వస్తుంది. ట్రై
చేద్దామా..

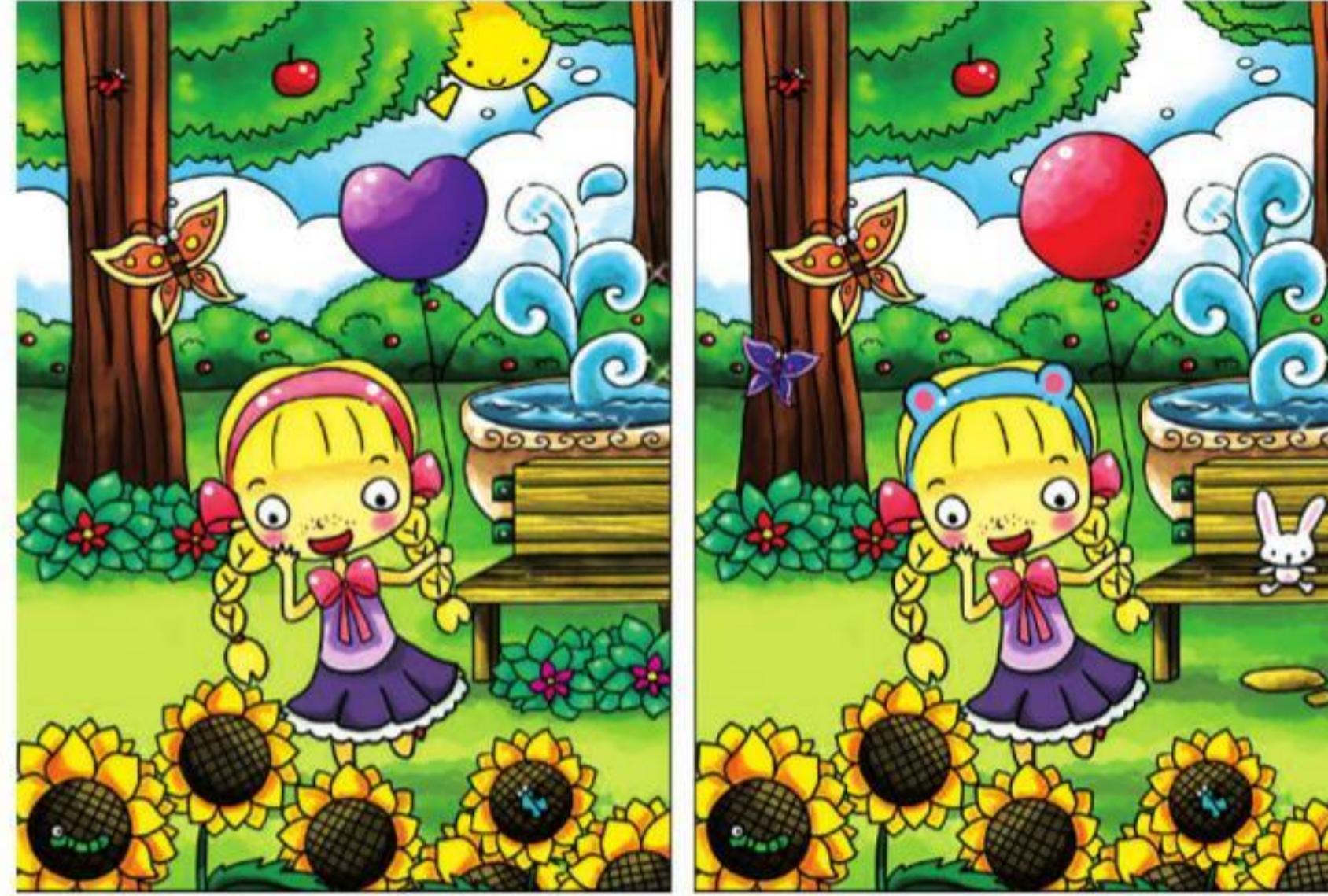

ఇంటికి దారేబి?

ఏక్కన కనిపిస్తున్న బొమ్మలో రెండు
చేప పిల్లలు, మరొక చేప దగ్గరకు
వెళ్లాలి. దారి తెలియడం లేదు. దారి
కనిపెట్టి వాటికి సాయం చేయండి.

తేడాలు కింద కనిపిస్తున్న రెండు బొమ్మలు చూడడానికి ఒకేలా కనిపి
స్తున్నాయి. కాని వాటిలో పది తేడాలు ఉన్నాయి. అవి ఏంటో
గుర్తించండి చూద్దాం..

చందులు శంకర్కు నివాళి

నివాళి

చందులు ఇచ్చే వెన్నెల్ని ఇష్టపడని వారుంటారా? చందులుకు వెన్నెల ఎంతో ప్రత్యేకం. అలాగే చిన్నారుల మనసులో చందులు మాసపత్రికదీ ప్రత్యేక స్థానమే! అందులోని కమ్మని కథలు చదివే వారిదీ వెన్నెల్లో స్నానమాడిన అనుభూతే!

చందులు పత్రిక ద్వారా “ఆబాల గోపాలాన్ని తన రేఖలతో వర్ణాలతో మొరిపించి మురిపించిన” ఓ కుంచె ఇక సెలవంటూ ఈకళా జగత్తును వీడి, వర్ణాలను సైతం కంటటడి పెట్టించిన వైనం హృదయ విదారకం. ఆ సప్తవర్ష తూలిక పేరే “చందులు శంకర్”గా సుపరిచితులైన “శ్రీ శంకర్”.

చిత్రకారులు శంకర్ అసలు పేరు కరతోలూరు చందులేశ్వరన్ శివశంకర్. ఈయన తమిళనాడులోని కరథోలువు గ్రామంలో 1924 జులై 19 న జన్మించారు. తండ్రి స్థానిక పాతశాలలో ఉపాధ్యాయునిగా పనిచేసేవారు. తల్లి గృహిణి. తనతోపాటు నలుగురు సోదరులును “శంకర్ మనసు బాల్యం నుంచే బొమ్మలు వేయడంపై నిమగ్నమైంది. తన ఆలోచనలకు చిత్రరూపం ఇచ్చే ప్రయత్నంలో తన పుస్తకాల్ని ఏవేవో గీతలతో నింపేసేవారు. “ఆ గీతలే తన బతుకు గీతను మార్చి తననో ప్రత్యేక వ్యక్తిగా ప్రపంచముందు నిలబెడతాయని” ఆ చిన్నారి శంకర్ కి బహుశా అప్పుడు తెలిసి ఉండకపోవచ్చు.

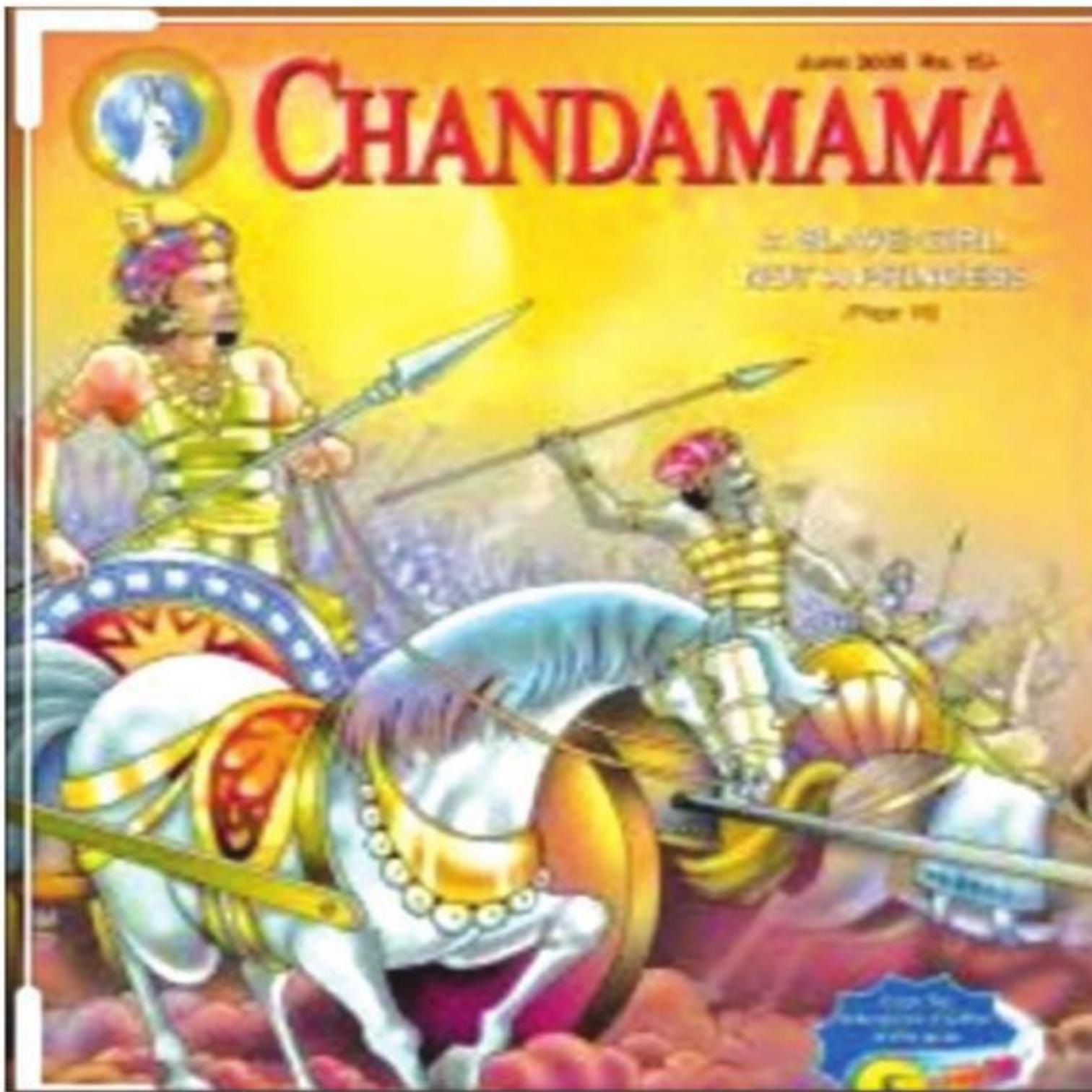
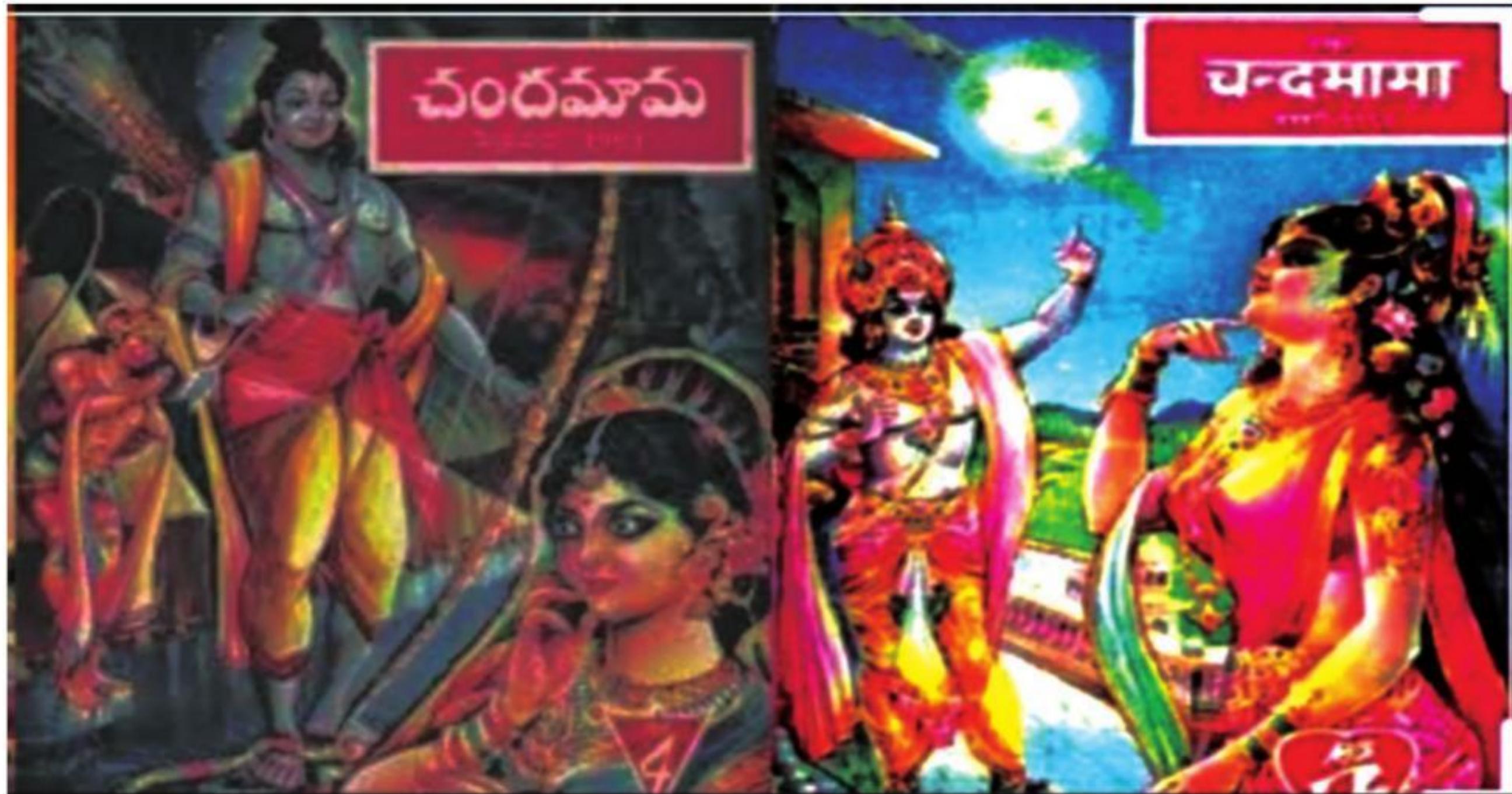
గీతలనే ప్రేమిస్తూ, గీతల్లోనే ఆకారాల్ని వెతుక్కుంటూ తనజీవితం చిత్రలేఖనంతో పెనవేసుకుందని గమనించి పన్నెండవ తరగతి పూర్తిచేసిన ఆనంతరం మద్రాస్ ప్రభుత్వ చిత్ర కళాశాలలో శంకర్ విద్యార్థిగా చేరి తనలోని చిత్రకారునికి మెరుగులు దిద్దుకున్నారు. తనపై తనకు నమ్మకం కుదిరాక 1946లో తొలిసారి “కలైమాగల్” అనే పత్రికకు చిత్రకారునిగా జీవితం ప్రారంభించారు. ఆపిమ్మట శ్రీ.చక్రపాణి నాగిరెడ్డిలచే 1956లో వచ్చిన చందులులో చిత్రకారునిగా చేరి దాదాపు

2013 లో ఆపత్తిక మూత పడేవరకు చందులును తన చిత్రకళలో అలరించారు. తాను ఆర్టిస్టుగా చేరే సరికే చందులులో ఉన్న లభ్య ప్రతిష్టులైన మరో ఇద్దరు చిత్రకారులు “ చిత్రా రాఘవులు, వడ్డాది పాపయ్య “గార్లతో కలిసి కళాత్రయంగా మారి చందులులో వేలాది చిత్రాలకు ప్రాణం పోశారు. కథ చదివే పాతకుని మనసుకు ఆపాత్రల్ని కళకు కట్టించారు. ఎన్నో కథలు, సీరియస్సుకు, పురాణ పాత్రలకు శంకర్ చేరా... ! అనిపించే అద్భుత చిత్రాలను వేశారు. రాజమహాష్ట, నెమిష్ట, జింకలు, ఉద్యానవనాలు రాజకుమారైల రూప సుకుమార సోయగాలు, రాజకుమారుల కత్తి యుధ్య విన్యాసాలు ఎంత అందంగా వేశారో “రాక్షసుల దేహల్ని, భూతాల్ని పిచాచాల్ని” అంతే గొప్పగా వేసి తనశైలిని ప్రత్యేకంగా నిరూపించుకున్న శంకర్ “పాతకులు తన బొమ్మలేని చందులును ఊహించుకోలేనంతగా” తన ముద్రను వేయగలిగిన గొప్ప చిత్రకారులు. శంకర్ చిత్రాలు ఎన్నో అవార్డులు, రివార్డులూ గెలుచుకున్నాయి.

చిత్రకారునిగా సుమారు 700 పైగా కథలకు బొమ్మలు వేసిన శంకర్ బేతాళ కథలకు వేసినబొమ్మలకు ప్రత్యేక గుర్తింపు పొందారు.

అందులోనూ “విక్రమార్యాడు ఒకచేతిలో కరవాలాన్ని ధరించి శవాన్ని మోసుకుంటూ వెళ్ళే” శీర్షికా చిత్రం శంకర్ కు ప్రత్యేక గుర్తింపును తెచ్చింది. అంతేకాక శంకర్ తన చిత్రాల్లో వేసిన భవనాలు, ఆభరణాలు, పాత్రల ఆహారం ఎందరో సినీ కళాదర్శకులకు ప్రేరణను ఇచ్చి, వారికి మార్గదర్శనం

చేశాయనడం ఎంతమాత్రం అలిశయోక్తి కాదు.

దాదాపు 60 సంవత్సరాలపాటు చందమామకు చిత్రాలు వేసిన శంకర్ ఆ పత్రిక మూత్రపడిన తర్వాత “రామకృష్ణ విజయం” అనే మరో పత్రికతోపాటూ, అనేక తమిళ పత్రికలకూ చిత్రాలు వేశారు. అటుపిమ్మట వయోభారంతో శరీరం చిత్ర రచనకు సహకరించకపోవడంతో బొమ్మ వేయలేక పోతున్నందుకు ఎంతో ఇబ్బంది పడ్డారు. చందమామ పత్రికతో ఉన్న అనుబంధంతో ఆ పత్రిక ఆగిపోవడాన్ని జీర్ణించుకోలేక పోయిన శంకర్ బొమ్ములపై బెంగతో మనో వ్యాధితో “ఎప్పుడూ చందమామ గురించీ అందులో తాను వేసిన చిత్రాల గురించీ” ఆలోచిస్తూ ఏదో లోకంలో ఉండేవారని చివరిలోజుల్లో శంకర్ మతిస్థిమితం కోల్పోగా మానసిక నిపుణులు 20 రోజులుగా శంకర్ ను మామూలు స్థితికి తేవడానికి ఎంతో శ్రమించారని ఈకాలంలో శంకర్ కేవలం మంచినీరు మాత్రమే తాగి జీవించారని వారి కుటుంబ సభ్యులు తెలవడం తన అభిమానుల్ని ఎంతగానో బాధించే విషయం .

చందమామ మాసపత్రిక ఎన్నో భారతీయ భాషల్లో రావడంతో పుట్టుకతో తమిళుడైన శంకర్ చిత్రానికి భాష లేదనే విషయాన్ని నిజం చేసి, ఎందరో భారతీయ పారకుల మనసులోచుకుని తన జీవితమంతా బొమ్ములకై శ్రమించి “చిత్రకళకే తన జీవితాన్ని అంకితం చేసిన శంకర్ తన 97వ ఏట సెప్టెంబర్ 29 న” చెప్పేలో తుదిశాస్త విడిచి.... చందమామ చిత్రకారుల చివరి శకాన్ని కూడా తనతో ముగించారు.

చిత్రకారులు శంకర్ మరణంతో రంగులన్నీ చిన్నబోయి... హరివిల్లు సైతం మూర్ఖుల్లింది. పిల్లల నుంచీ పెద్దలవరకూ తన చిత్రాలతో సమ్మాహనపరచిన శంకర్ చిత్రం అజరామరం.

ఈ రోజు చందమామ పత్రికలేదు. శంకర్ కూడా లేరు. కానీ చందమామ పారకుల మనోఫలకాల మీద శంకర్ చేసిన కథల తాలూకూ చిత్రానువాదం మాత్రం ఎప్పటికే సుస్థిరం. “శంకర్ చిత్రాల రస సొందర్యాన్ని తన అభిమానులు ఎప్పటికే సుప్పిస్తూనే ఉంటారు”. ఇంకంటే అభిమానులు తనకు నివాళి ఏమివ్వగలరు ? ఇదే ఓ మహాచిత్రకారునికి మన అందరి తుది కన్నెటి వీడ్స్‌లు.

- శ్రీనివాస్ బీర, 8247027265

జీవితాన్ని ఉల్లాసంగా గడియండి

భార్యాభర్తల మధ్య అవగాహన, అన్యోన్యత, సమన్వయం ఉన్నట్టయితే ఆ సంసారం సాఫీగా సాగుతుంది. సంసారం అనే బండికి భార్యాభర్తలు ఎడ్డ లాంటివారు. అందులో ఏ ఒక్క ఎద్దు సరిగా నడవకపోయినా బండి ముందుకు సాగడు. సర్దుబాటు అవగాహనా కలిగిన దంపతులు జీవితాన్ని ఉల్లాసంగా గడుపుతారు. వివాహం అనే బంధంతో ఒక్కటేన ఇద్దరు వ్యక్తులు పెండ్లికి ముందు వేర్చేరు వాతావరణంలో పెరిగి పెద్దవుతారు. ఇద్దరి అభిరుచులు వేరు వేరుగా ఉంటాయి. అలాంటప్పుడు ఒకరి అభిప్రాయాలను, అభిరుచులను మరొకరు గౌరవించాలి. అర్థం చేసుకోవాలి. ఇద్దరి మధ్య సమస్యలు తలెత్తినపుడు సర్దుబాటు చేసుకోవాలి.

సుశీల వయస్సు 26 సంవత్సరాలు. అమెకు వివాహమై 4 సంవత్సరాలైంది. చీటికి మాటికి భార్య భర్తలు కలహించుకునే వారు. 2 సంవత్సరాల పాటు ఆయన అమె ఆగ్రహాన్ని తగించడానికి ప్రయత్నించాడు. ఆ తరువాత ముఖావంగా ఉంటూ ఆమెకు క్లాప్లంగా సమాధానాలు చెప్పాడు. తమ దాంపత్యం నిస్సారంగా తయారైందని సుశీల గ్రహించింది. కానీ ఈ సమస్యను ఎలా అధిగమించాలో అమెకు అర్థం కాలేదు. ఒక రోజు సుశీల తన స్నేహితురాలి ఇంటికి వెళ్లింది. అక్కడ రెండు రోజులు గడిపింది. తన స్నేహితురాలు ఆమె భర్త ఇద్దరు ఎంతో అన్యోన్యంగా, సంతోషంగా ఉండడాన్ని గమనించింది. ఒకరి అభిప్రాయాలను మరొకరు గౌరవించు కోవడాన్ని గమనించింది. ప్రయత్నిస్తే తాము కూడా అలా ఉండగలమని గుర్తించింది. ఇంటికి వచ్చిన తరువాత భర్తతో చనువుగా ఉండడం ప్రారంభించింది. త్వరలోనే ఆయనలో మార్పు కనిపించింది. ఇంటి పనులను ఇద్దరు సమానంగా పంచుకుని ముందుకు సాగారు.

తన కుటుంబ వాతావరణాన్ని ఆహ్లాదకరంగా మలచు కోవడం గాని, నిరుత్సాహపూరితంగా రూపొందించుకోవడం గాని అధికంగా గృహిణిపైనే ఆధారపడి ఉంటుందని మానసిక నిపుణుల అభిప్రాయం. ఒకప్పుడు మాత్రస్వామిక యుగం మన సమాజంలో అమల్లో ఉండేది. ఆ కాలంలో కుటుంబ పెద్దలుగా మహిళలే ఉండేవారు. కాలక్రమంలో పురుషాధిక్యత ప్రారంభమైన తరువాత శ్రీలకు కష్టాలు, కస్తీష్ట గృహిణింస ప్రారంభమైంది. ప్రస్తుత లాక్డోన్ సమయంలో కుటుంబ

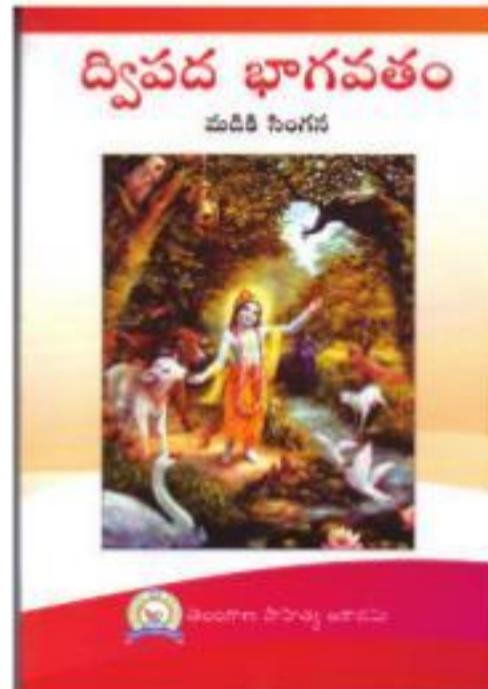
సభ్యులందరూ ఇంట్లకే పరిమిత మయ్యారు. గృహిణిపై మరింత భారం పెరిగింది. దీంతో అనేక కుటుంబాల్లో కలహాలు ఎక్కువయ్యాయి. సరిగ్గా ఈ సమయంలోనే మహిళలు పడుతున్న కష్టాలను పురుషులు గుర్తించాలి. వారికి సహకరించాలి. కుటుంబ బాధ్యతలను ఇద్దరు సమానంగా మోయాలి. ఎల్లప్పుడు సంతోషంగా జీవితాన్ని గడిపి తీరాలన్న దృక్పథాన్ని మీరు సంతరించుకున్నట్టయితే మీరు ఉల్లాసంగా, ఉత్సాహంగా ఉంటారు. మీరు అనుసరించే సానుకూల దృక్పథమే మీ జీవితాన్ని తీర్చి దిద్దుతుంది. ఎలాంటి క్లిప్ప పరిస్థితుల్లో నైనా సంతోషంగా ఉండి తీరాలని మీరు నిర్ణయించుకున్నపుడు గతంలో మిమ్మల్ని బాధించిన సంఘటనలు నలు స్వల్పంగా కనిపిస్తాయి. ఈ దృక్పథాన్ని మీరు సంతరించు కున్న తరువాత మీరు మరికొన్ని ప్రథాన అంశాలను గుర్తించాలి. మీలో మీకు తెలియని, మీరు గుర్తించని ఎన్నెన్నో ప్రతిభా సామర్థ్యాలు న్నయి. మీ సత్తాను సవ్యంగా అంచనా వేసుకుని సరిగ్గా వినియోగించుకోగల నైపుణ్యాన్ని అలవరుచుకోవాలి. మీకు ఏ అంశంపై ఎక్కువ మక్కువ ఉందో మీ అభిరుచు లేమిటో ఒక సారి సమీక్షించుకోవాలి. వాటిని గుర్తించి కాగితంపై రాసుకోవాలి. అలాగే అనునిత్యం మీరు చేస్తున్న పనులు మీకెంత మాత్రం సంతృప్తిని కలిగించనపుడు, మీరు చేయగలిగన ఇతర పనులేమిటో పరిశీలించాలి. ఇంటి పనులతో పాటు మీ అభిరుచులను పెంపొందించే ఇతర పనులపై నయితం మీరు శ్రద్ధ పెట్టి, మీ ప్రతిభను విస్తుతం చేసుకోవాలి.

అలాగే మీ బలహీనతలేమిటో అరమరకలు లేకుండా గుర్తించగలగాలి. ఏమే సందర్భాల్లో మీరు ఆభ్యర్థతా భావనకు లోనై చలించిపోతుంటారో గమనించండి. మీరు బాల్య దశలో ఉన్నపుడు అనేక విషయాలు జరిగి ఉంటాయి. వాటినే మనసం చేసుకుని మనసును కలత చెందనీయవద్దు. మిమ్మల్ని బాధి స్తున్న సంఘటనలను ఒక కాగితంపై రాసుకొండి. ఆ సంఘటనలకు చలించవద్దని బలంగా నిర్ణయించుకొండి. మీ మనస్సు ను దృఢంగా తయారు చేసుకొండి. వర్తమానంలో సంతోషంగా జీవించడానికి ప్రయత్నించండి. భవిష్యత్తుపై ఆశ పెంచుకొండి. మొదట చిన్నచిన్న లక్ష్యాలను ఏర్పాటు చేసుకొండి. వాటిని పూర్తి చేయండి. మీలో ఆత్మ విశ్వాసం పెరుగుతుంది. మరిన్ని పనులను విజయవంతంగా పూర్తి చేసేందుకు ఆ ఉత్సాహం స్వార్థిగా పని చేస్తుంది. అదే సమయంలో మీ ప్రవర్తనను మీరు అదుపు చేసుకోగల సామర్థ్యాన్ని అలవర్షుకుంటారు. ఇక ముఖ్య విషయమే మిటంటే మిమ్మల్ని మీరు ఎట్టిపరిస్థితుల్లోనూ కించపర్చు కోవద్దు. ఇతరుల మాదిరిగా అందంగా, ఆకర్షణీయంగా లేనన్న అపరాధ భావనతో సతమతం కావద్దు. అందం ఆకర్షణ మన మాట తీరులో మనసులో, మన ప్రవర్తనలో ఉండాలి తప్ప, బాహ్య రూపంలో ఉండనక్కరలేదు. అందం కొలమానం కాదని గుర్తించాలి.

- జి.గంగాధర్ సిర్పు, 8919668843

‘మా ‘నవ’ వాదం జీవనాధారం’

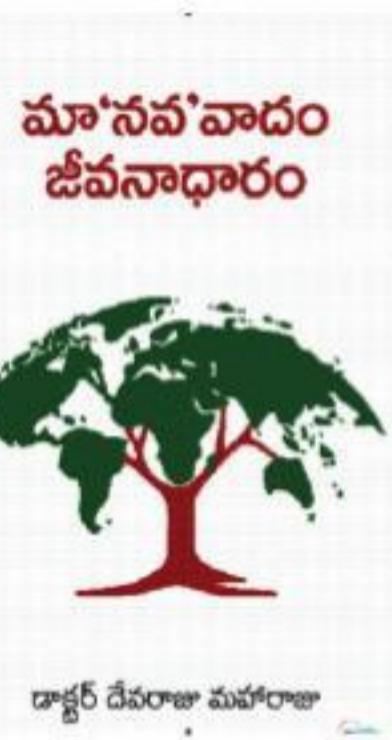
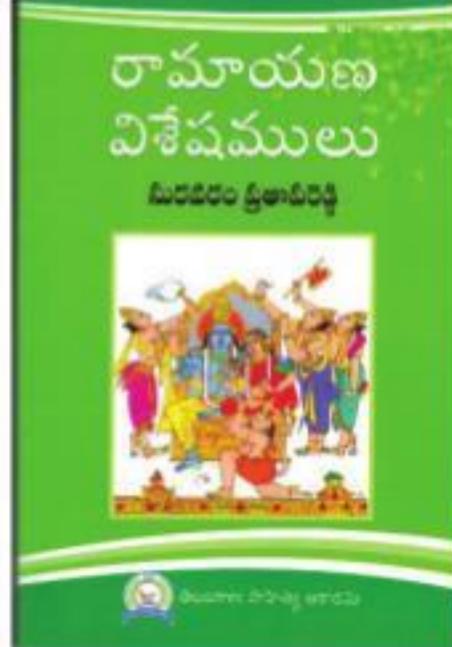
మానసిక బానిసత్యానికి చరమగీతం స్వేచ్ఛలోచన అంటారు రచయిత. మూడు భాగాలు గల యా పుస్తకం మూడు విశ్వాసాల్ని తరిఖిగొడుతుంది. 1766లో ఫ్రాన్స్ లో క్రైస్తవ మతోన్నాదానికి అమరుడైనాడు 19 సం॥రాల డి లాబరి. అతనికి ముందు గియార్టనో బ్రూనో (1600) బలైనాడు. బైబిల్కు చర్చిలకు వ్యతిరేకంగా గళమెత్తారు. 1815- 48 మధ్య కాలంలో స్వేచ్ఛలోచన సమాఖ్య ఏర్పడింది. దైవ సిద్ధాంతాన్ని వదలి నైతిక విలువల్ని స్థాపించాలన్నాడు ఐన్స్టిన్. సైన్సు పరిశోధనల్లో ఎక్కుడా దేవుని అవసరం రాలేదు” అన్నారు స్టీపెన్ హాకింగ్. సాదత్ హసన్ మంటో, కొమ్మరాజు లక్ష్మణరావు, తాపీధర్మరావు, నండూరి రామమోహనరావు, కొడవటి గంటి కుటుంబరావు, మహీధర నశినీ మోహనరావు, కొడవటి గంటి రోహిణీ ప్రసాద్, గోవింద పణ్ణారే, దబోల్గ్రె, కల్పాగ్రి, పి.యం. భార్గవ, గౌరీలంకేష్, ఇంక్విలాబ్, ఐ.వి. శశి, యం.ఎన్.రాయ్, జెస్టిన్ మార్కుండేయ కట్టూజ్, భీష్మ సహనీ, జార్జ్ క్లారిన్ లాంటి మేధావుల గురించి వారి కృషి గురించి పరిచయంగా ఎంతో విలువైన వ్యాసాలు రాశారు. అలాగే స్వాముల బాబాల గురించి, చేపమందు గురించి, మతబోధకులపై సైన్సు రచనల అవసరం, అంతర్జాలీయ దుర్యాని “యోగ” దినోత్సవం, యోగాను సైన్సు ఎందుకు అంగీకరించలేదు? డార్యాన్ పరిణామ సిద్ధాంతం కళ్ళ ముందే ఉంది. సైన్సు పరిశోధనల్లో దేవడి అవసరం రాలేదు. ప్రపంచమే ఒక వైజ్ఞానిక కల్పన లాంటి ప్రామాణిక వ్యాసాలు ఈ సంకలనంలో చోటు చేసుకున్నాయి. విజ్ఞాన శాస్త్రం అందించే లాభాల్ని అందరూ అందుకుంటూ

అందుకున్నాం

ద్విపద భాగవతం, రచయిత
: మడికి సింగన్, పేజీలు : 260,
వెల : రూ. 125/-, ప్రతులకు :
తెలంగాణ సాహిత్య అకాడమి,
కళాభవన్, రవీంద్ర భారతి
ప్రాంగణం, హైదరాబాద్ - 04,
ఫోన్ : 040-29703142.

రామాయణ విశేషములు,
రచయిత : సురవం ప్రతాపరెడ్డి,
పేజీలు : 280, వెల : రూ. 130/-,
ప్రతులకు : తెలంగాణ సాహిత్య
అకాడమి, కళాభవన్, రహింద్ర
భారతి ప్రాంగణం, హైదరాబాద్ -
04, ఫోన్ : 040-29703142.

ఉంటారు. కాని దాని గూర్చి తెలుసుకోవాలంటే

నమీక్షలు

చాలా మందికి భయం - బెరుకు, విముఖత
కనిపిస్తుంది

ఉంటాయి. అందుకే ప్రత్యేకించి సైన్ము
రచయితలు పుట్టుకొచ్చారు. అటు శాస్త్రజ్ఞుడికి
ఇటు సామాన్యుడికి మధ్య వారధిలా నిలిచారు.
ఈతరం పాఠకులకు రచయిత ఈ పుస్తకంలో
ఎన్నో అంశాల్ని వ్యాసరూపంలో విశ్లేషణాత్మకంగా
ఉన్న విశ్రాంత బయాలజీ ప్రాఫెసర్ డాక్టర్ దేవరాజు
అర్థ శతాబ్దింగా 76కి పైగా ప్రామాణిక
గాని పాఠకలోకానికి మహాపకారం చేసారు.
హేతుబద్ధత సామాన్యుడిలో శాస్త్రయ అవగాహన
నిరంతరం తపిస్తున్న దేవరాజు మహారాజు
యులు ప్రతి ఇంట, ప్రతి విద్యార్థుని వద్ద ఉండాల్సిన
కం ప్రచురించిన నవతెలంగాణ పబ్లిషింగ్ హాస్
టియం.

(మా నవ వాదం జీవనాధారం, రచయిత : డా॥
దేవరాజు మహారాజు, పేజీలు : 240, వెల:
రూ.200/-, ప్రతులకు : నవతెలంగాణ పబ్లిషింగ్
హాస్, ఎం.పోచ్ భవన్ - ప్లాట్ -21/1, అజామాబాద్,
ఆర్.టి.సి. కళ్యాణ మండపం వద్ద ప్రాదురాబాద్-20.
ఫోన్ : 9490099378/373/350)

- తంగిరాల చక్రవర్తి, 9393804472

నిజామూబాద్ జిల్లా సాహిత్య
చరిత్ర, రచయిత : డా॥ వి. త్రివేణి,
పేజీలు : 144, వెల : రూ. 50/-,
ప్రతులకు : తెలంగాణ సాహిత్య
అకాడమి, కళాభవన్, రఘీంద్ర
భారతి ప్రాంగణం, హైదరాబాద్ -
04, ఫోన్ : 040-29703142.

సుమహితి నుంచి... (కవిత్వం), రచయిత : మామిడి
హరికృష్ణ, పేజీలు : 88, వెల :
రూ. 150/-, ప్రతులకు :
స్వరాజ్యం పబ్లికేషన్స్, మామిడి
జయకృష్ణ, 804, రాయల్
పవిలియన్ అపార్ట్మెంట్స్,
బిగ్బజార్ ఎదురుగా, ఆర్బిష
క్వార్టర్స్ వెనుక, అమీర్పేట్,
బైదరాబాద్.

నేనూ .. మనిషినే !

తూరుపు కొమ్మకు పూసిన సూరీడ్ని తుంచి
తోడ పుట్టినోడికి రాభీ కట్టేందుకు ఆడదాన్ని కాదు !
పున్నమి ఆకాశాన్ని పట్టుచీరగా నేసి
తోబుట్టువుకు పండగసారె పెట్టేందుకు మగాడ్ని కాదు !
కానీ .. నేనూ మనిషినే !

పగటినీ .. రాత్రినీ ..
ఎకకాలంలో మోస్తున్న సాయంసంధ్యని !
తృతీయ ప్రకృతీ ప్రతిరూపాన్ని !
అర్దానారీశ్వర స్వరూపాన్ని !
చులకనచూపుల గేలానికి చిక్కుకున్న చేపపిల్లని !
ఎగిసే కెరటాల్ని ఎదలో తుంపుకున్న సముద్రాన్ని !
కస్తీటిరుతువులో .. వెలిసిపోయిన రంగుల కాయతాన్ని !
పరిమళాల్ని కోల్పోయిన పున్నాగ పూవుని !
సీమంతాల వేడుకలెరుగని చీకటి ఛాయని !
వెలేస్తున్న లోకాన్ని నిలేస్తున్న గారీసావంత్తి !
కురువుధ్వని ఎదిరించి నిలబడ్డ శిఖండిని !
రాజ్యాంగ లింగనిర్ధారణలో ..
మూడో గడికోసం పోరాడుతున్న మోహినీ రూపాన్ని !
కానీ .. నేనూ మనిషినే !

చేయని తప్పుకు శిక్షననుభవిస్తూ..
నిత్యం గుండెలమీదోక బండరాయిని మోసినట్టు
బతుకంతా ఒక అగ్నిగుండాన్ని మోస్తున్న అభాగ్యుని !
పుట్టింటికి ప్రవాసిగా మారి ..
అయినవాళ్ళకు పరాయానై పోయిన అనాధని !
అళ్ళాతవాసాన బృహస్పులమై ..
బతకటానికి బీచ్చమెత్తుకునే దౌర్ఘాగ్యుని !
ఒక్క ఆత్మగౌరవం కోసమే నా ఆరాటమంతా ...!
వీధిలోకి అడుగుపెడితే చాలు

విసుర్మాళ్ళాంటి చూపుల భీదరింపులు
జోరీగల్లా ముసురుకుంటాయి !
జల్లా సంబరాల్లో.. నా చప్పట్లు వింటారే తప్ప
నా గుండె చప్పుక్కెవరికి వినబడవు గాక వినబడవు !
ఎలైమ్మ పూవులా ఒక వెలివేతకు గురై
బతుకు పట్టుల దారిపొడుగునా
యాచిస్తున్న ?నన్న వేధించటమే తప్ప
ఉనికిని ఆక్షేపిస్తూ వేటాడటమే తప్ప
ఉపాధి చూపదు రాజ్యం !
బిగపట్టుకున్న బాధను దించుకునేందుకు
ఎ మరుగువేపు వెళ్లాలో తెలియని సంధికాలంలో..
నిలువు కాళ్ళమీదెన్నిసార్లు
నిలువునా దహించుకు పోయానో ..!
ఒక్క మరుగుదొడ్డి కోసమే నా పోరాటమంతా ..!
ఇక్కడ .. మరణమొక సంబరం !
విసిరే రాళ్ళా చెప్పులే నా పాడెమీద పూదండలు !
చిమ్మ చీకటిలో సాగుతుంది నా శవయాత్ర !
యింకెన్నాళ్లిలా .. వివక్కల బ్రహ్మజెముళ్ళ మీద
వానపామునై నడిచేది ?
అవిటితనం మీద జాలి చూపిస్తారు !
కరిచే జంతువును ప్రేమిస్తారు !
బుసగొట్టే పడగను పూజిస్తారు !
పుటక జన్ము లోపమైనపుడు
సాటి మనిషిగా నన్నెందుకు ఆహ్వానించరు ?
దక్కాల్నిన హక్కుల కోసం .. యిక
దండయాత్ర సాగించాల్సిందే .. !
నన్నో నీడగా మిగిల్చిన తోలిముద్దాయి
దేవుణ్ణి సైతం ధిక్కరించాల్సిందే .. !
ఈ నేలమీద నన్నో మనిషిగా గుర్తించని
సమాజాన్ని నిప్పుతో కడిగాల్సిందే ..!!

- సిరికి స్వామినాయుడు, 94940 10330

సీతాకోక స్వామ్మం

పసిడిబాల్యపు ఫుడియలు
దశలవారీగాజి
కూలిపోతూనే ఉండేవి
ఉరకలు వేసే వయసు తొడుక్కున్న
ఉత్సాహపు జలపాతానికి
క్రమశిక్షణ ఆనకట్టింది
సరిగ్గా చిగురులు తొడుగుతూ
పుష్టు విరుస్తున్నపుడే
ఆడతనపు ఆంక్షల
సరిహద్దురేఖజి
చుట్టూ పటిష్టంగా రచించబడింది
స్వచ్ఛంగా వికసించే నవ్వలు
కత్తిరింపబడ్డాయి

నిగారింపుల రూపం
నాలుగ్గోడల మధ్య
డంపిరాడక కొట్టుకునేది
డాబాముఖంలోకి
ముఖం పెట్టి చూసే
విశాలమైన నీలినింగి
అందని జాబిలిగా మిగిలింది
కిటికీలోంచి తొంగి చూసే
గాలికి కూడా
నిషేధాళ్ళ విధించబడింది
రెపరెపలాడుతూ ఎగిరే స్వేచ్ఛాపతాకం
రెక్కులు కత్తిరింపబడి
రక్కమోడింది

చకచకా సాగుతున్న చదువునావ

బడ్డక్కుకముందే
నడిసంద్రంలో మునిగింది
ఇక అప్పటినుండే
ఆత్మవిశ్వాసం
అడుసులో పాతిపెట్టడం
మొదలైంది
అందమైన సీతాకోకస్వామ్మం
పూర్తిగా పండకుండానే
నేలరాలి పగిలిపోయింది
ఒక ఇంపైనజీవితం
వెలుగు చూడకుండా
చీకట్లోనే మగ్గిపోయింది

- పద్మావతి రాంభక్క, 9966307777

- కొండవీళి గోవి

ఓపర్.. ఓ పర్వత రెస్టారెంట్..

నొధారణంగా కొండలకి పర్వత ప్రాంతాలకు వెళ్ళి అమైంచర్లు చేయడం ఓ సరదా.. అదే లీతిలో తినడానికి కూడా ప్రయాశపడి పర్వతం ఎక్కి తినాల్సి వస్తే.. ఎలా ఉంటుంది? అడ్యోంచెర్లు ఇష్టపడే వారికి ఇది చాలా సరదా కూడానూ. అటువంటిదే స్ట్రెచ్చర్లాండ్లోని ఓపర్ పర్వత రెస్టారెంట్. ఇది నియవ్గా వుండే పర్వతం. దీనిపై 1884లో గెష్ట్హాస్ నిల్చించారు. తర్వాతి కాలంలో దానినే రెస్టారెంట్గా మార్చి శారు. చూడడానికి పర్వతానికి ఇనుకుని ఉంటుంది దీని నిర్మాణం.. అయినప్పటికీ ఎంతో మంచి పర్యాటకులు ఇక్కడికి పశ్చంటారు. ఈ ప్రాంతం

